

รายงานการวิจัย

การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐาน
ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก
จังหวัดเพชรบูรณ์

**The Development of Communicative English Learning
Material for Tourism based on Local Resources Following Sufficiency Economy
Philosophy in Banwai, Lomsak District, Phetchabun**

รัชนีวรรณ ประยงค์กุล และคณะ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ประจำปีงบประมาณ 2564

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐาน
ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก
จังหวัดเพชรบูรณ์

The Development of Communicative English Learning

Material for Tourism based on Local Resources Following Sufficiency Economy

Philosophy in Banwai, Lomsak District, Phetchabun

รศ.นิวัตรณ	ประยงค์กุล	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
วันวิสาข์	หมื่นจง	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ทุนอุดหนุนโดย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

งบประมาณรายได้ประเภทโครงการทุนอุดหนุนวิจัยที่บูรณาการตามศาสตร์พระราชา

ประจำปีงบประมาณ 2564

(***)

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว บนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
ผู้วิจัย	รัชนิวรรณ ประยงค์กุล
ผู้ร่วมวิจัย	วันวิสาข์ หมั่นจง
สาขาวิชา	ภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีเสร็จวิจัย 2565

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ 2) เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และ 3) เพื่อประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 50 คน ได้แก่ นักเรียน ครู และ ผู้บริหารโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ ผู้ประกอบการการจำหน่ายสินค้า ผู้ประกอบการที่พักแบบโฮมสเตย์ ผู้บริหารส่วนท้องถิ่น ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการข้อมูลแบบสนทนากลุ่มและการประเมินความพึงพอใจสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในฐานะที่เป็นภาคีเครือข่ายท้องถิ่น เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นโดยมีสถิติเฉลี่ย ๒-๓ ครั้ง/เดือน ความต้องการของกลุ่มเป้าหมายสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มเป้าหมาย เป็นสื่อที่ผู้เรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย

(*๒*)

นอกเวลาเรียนในโรงเรียน หรือตามเวลาและสถานที่ที่ผู้เรียนสะดวก อาจเป็นสื่อที่ใช้กับโทรศัพท์มือถือ หรือคอมพิวเตอร์ได้ โดยเนื้อหาประกอบดังนี้ การกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว การแนะนำตนเองและทีมงาน การแนะนำกำหนดการท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ การบอก รายละเอียดคร่าว ๆ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ การแจ้งให้นักท่องเที่ยวลงจากรถ การแจ้งให้นักท่องเที่ยวเคลื่อนที่ตามมัคคุเทศก์ การกล่าวอำลา และสำนวนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นมัคคุเทศก์

ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จากกลุ่มเป้าหมายพบว่า หลังการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวชุมชน โดยภาพรวมแล้ว พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพอใจในระดับมากทุกข้อ

คำสำคัญ สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, การท่องเที่ยว, วิถีความพอเพียง

(***)

Title	The Development of Communicative English Learning Material for Tourism based on Local Resources Following Sufficiency Economy Philosophy in Banwai, Lomsak District, Phetchabun
Researcher	Ratchaneewan Prayongkul
Co-researcher	Wanwisa Muenchong
Major	Business English
	Phetchabun Rajabhat University Academic Year 2022

Abstract

The objective of this research were 1) to study the need and English use for communication for tourism based on local resources following Sufficiency Economy Philosophy in Banwai, Lomsak District, Phetchabun 2) to develop the communicative English learning material for tourism based on local resources following Sufficiency Economy Philosophy in Banwai, Lomsak district, Phetchabun and 3) to evaluate the English learning material for tourism based on local resources following Sufficiency Economy Philosophy in Banwai, Lomsak district, Phetchabun.

The target group is 25 stakeholders in tourism based on local resources according to the Economy Philosophy in Banwai, Lomsak district, Phetchabun; students, teachers and the director of Pho Khun Phamueang Uppatham School, sellers, owners of homestay enterprise, and local administration. Data were collected using the focus group and a questionnaire was used to evaluate the English learning material for tourism based on local resources following Sufficiency Economy Philosophy in Banwai, Lomsak district, Phetchabun.

(*๓*)

The results showed that the target group needs to use English for tourism communication as a local tour guide. Due to foreign tourists visiting local attractions with statistics on average 2-3 times/month, the demand of English language learning media for communication in tourism of the target group that learners can learn at their own place, outside school hours, or, at the time and place that is convenient for learners.

It may be the medium used with the mobile phone. or a computer. The contents are as follows; welcome speech Introducing yourself and team members, an introduction to travel itineraries in Ban Wai Subdistrict, Lom Sak District, Phetchabun Province, telling in detail about tourist attractions in Ban Wai Subdistrict, Lom Sak District, Phetchabun Province, informing tourists to get off the car informing tourists to follow the guide, saying goodbye, and other expressions that are useful for being a tour guide.

The evaluation results of using English learning media for tourism communication based on local resources according to the sufficiency way, Ban Wai Sub-district, Lom Sak District, Phetchabun Province was found that after using English learning media for community tourism, the target group had a high level of satisfaction and when considering each item, it was found that the target group was satisfied at a high level on all items.

Keywords: Communicative English Learning Material, Tourism, Sufficiency Economy Philosophy

(*จ*)

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยคำแนะนำต่าง ๆ จากคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนพ่อบุณผาเมืองอุปถัมภ์ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ รวมทั้งความร่วมมืออย่างดียิ่งจากบุคลากรหลายฝ่าย ที่สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวถึงข้างต้นเป็นอย่างสูง และขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้

รชนีวรรณ ประยงค์กุล

วันวิสาข์ หมั่นจง

24 กุมภาพันธ์ 2565

(*๑*)

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	๗
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.5 ประโยชน์ของการวิจัย	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน	5
2.1.1 ความหมายของการท่องเที่ยวโดยชุมชน	5
2.1.2 องค์ประกอบของการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน	6
2.2 การพัฒนาผู้เรียนตามแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ..	10
2.2.1 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ	10
2.2.2 ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ	11
2.3 การวิเคราะห์ความต้องการ	14
2.4 การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	15
2.4.1 ความหมายของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร	15
2.4.2 หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	16
2.4.3 กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	18
2.5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19

(***)

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	22
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	23
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	27
3.4 การวิเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูล	28
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29
4.1 ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว บนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์	30
4.2 การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว บนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์	36
4.3 ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว บนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์	45
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
5.1 สรุปผลการวิจัย	47
5.2 อภิปรายผล	57
5.3 ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	59
ภาคผนวก	61
ประวัติคณะผู้วิจัย	65

(*๗*)

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการวัดระดับความพึงพอใจ ของนักเรียนโรงเรียนพ่อขุนผาเมืองอุปถัมภ์ หลังการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวโดยชุมชน.....	46

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสาร (International Language for Communication) และปัจจุบันเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายที่สุดในโลก ประชากรส่วนใหญ่ในหลายประเทศสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษเป็นอันดับหนึ่งและภาษาอังกฤษก็ยังเป็นภาษาที่สองที่มีผู้เรียนอย่างกว้างขวางนอกจากนี้แล้วภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาราชการของสหภาพยุโรป สหประชาชาติ และองค์การระดับโลกหลายองค์กร ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสื่อสารของมนุษยชาติไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม เทคโนโลยีที่ทันสมัยและความสะดวกในการคมนาคมทำให้การติดต่อสื่อสารมีความรวดเร็ว เช่น การใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวี การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรม คอมพิวเตอร์ การอ่านหนังสือคู่มือทางด้านวิชาการ รวมถึงการเดินทางท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ จากอิทธิพลของความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี และการสื่อสารส่งผลให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลศึกษาค้นคว้าความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมถึงการประกอบอาชีพ (ราตรี พิมพ์ศักดิ์, 2555) นอกจากนี้ สถานภาพของภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาสากล (Global Language or International Language) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และรูปแบบภาษาอังกฤษที่เป็นข้อความมุ่งสำหรับการสื่อความให้ผู้รับสารในระดับนานาชาติ (Crystal, 2003) ดังนั้น การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะในเรื่องของการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นหนึ่งในนโยบายที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเป็นอย่างมากในการท่องเที่ยวเมืองรอง ที่มีการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ จากสถิติการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ในปี พ.ศ. 2561 พบว่า มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวน 25,999 คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ ปี พ.ศ. 2560 พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น + 1.699% ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ (สถิตินักท่องเที่ยว, 2562: ออนไลน์)

ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นอีกตำบลหนึ่งที่ยังคงความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนโดยยึดการจัดการการท่องเที่ยวโดยเน้นวิถีชีวิต และภูมิปัญญาของความเป็นชุมชนไทหล่มในอดีตมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีจุดเด่นในเรื่องของการทอผ้าที่เรียกกันว่า “ผ้าชิ้นหัวแดงตีนก่าน” เพื่อสร้างรายได้ในชุมชน และการนำเสนออาหารพื้นถิ่นในชุมชนที่ได้มาจากการส่งเสริมให้คนในชุมชนปลูกผักสมุนไพรตามวิถีความพอเพียงแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ในชุมชนยังมี

เรื่องราวทางประวัติศาสตร์อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นอนุสรณ์สถานเมืองรัต เจดีย์พระนางสิงขรเทวี ต้นจำปาพันปี และวัดโบราณเก่าแก่ รวมทั้งการจัดประเพณีที่น่าสนใจมากมาย

เพื่อให้สอดคล้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นด้านการท่องเที่ยว พ.ศ. 2561 – 2580 (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561) และแผนพัฒนา จังหวัดเพชรบูรณ์ พ.ศ. 2561 – 2565 ประเด็นการพัฒนาที่ 2 ส่งเสริมและพัฒนการท่องเที่ยวเพื่อ สร้างสรรค์มูลค่าเพิ่มพัฒนา การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ ท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จึงเป็นอีกนางทางหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ โดยการศึกษาวิจัย ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน การท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและ ประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียในตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมุ่งเน้นการวิเคราะห์ความ ต้องการตามแนวคิดของ Hutchinson และ Waters (2001) ที่แบ่งความต้องการออกเป็นสอง ประเทศ ได้แก่ ความต้องการเป้าหมาย และความต้องการเรียนรู้ ซึ่งความต้องการเป้าหมายคือสิ่งที่ ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ โดยจะพิจารณาในประเด็นของความจำเป็น (Necessities) ความขาดแคลน (Lacks) และความต้องการ (Wants) “Necessities” คือสิ่งที่ผู้เรียนควรจะต้องรู้เพื่อที่นำไปใช้ในการ ทำงานได้ เช่น โครงสร้างทางภาษา และการนำไปใช้ในสถานการณ์เป้าหมาย “Lacks” คือสิ่งที่ผู้ เรียนรู้และสิ่งที่ผู้เรียนไม่รู้ เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร “Wants” คือ สิ่งที่ ผู้เรียนต้องการจากการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงความต้องการ อย่างแท้จริงของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในชุมชนในเรื่องของความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับการท่องเที่ยว โดยผลการวิจัยจะนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ นอกจากนี้ ผลการวิจัยจะทำให้พื้นที่การท่องเที่ยวให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวนักท่องเที่ยวต่างชาติ ตลอดจนสร้างมูลค่า และรายได้ให้แก่คนในชุมชนได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบน ฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
2. เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐาน

ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

3. เพื่อประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว
บนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัด
เพชรบูรณ์

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับ
การท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ประกอบไปด้วย ผู้นำชุมชน
ผู้ประกอบการ ชาวบ้าน ครู และนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ
ท่องเที่ยว โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 25 คน จากผู้ที่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชนมากที่สุด ได้แก่

- 1.1 ตัวแทนผู้นำชุมชน จำนวน 1 คน
- 1.2 ประธานกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชน จำนวน 1 คน
- 1.3 ตัวแทนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชน จำนวน 6 คน
- 1.4 ผู้อำนวยการโรงเรียนในชุมชน จำนวน 1 คน
- 1.5 ตัวแทนครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 คน
- 1.6 ตัวแทนนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ จำนวน 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองใช้และประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวได้แก่ นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยว
แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนจากโรงเรียนพ่อบุญพาเมืองอุบลรัตน์ จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่ม
แบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารด้านการท่องเที่ยวมากที่สุดในชุมชน

ด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่จะใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ ความต้องการจำเป็นในการพัฒนา
ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ด้านเวลา

เวลาในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะใช้เวลาศึกษาทั้งหมด 1 ปี

ด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ประกอบด้วย ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และผลประเมินสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากความต้องการของผู้เรียนตามแนวคิดของ Hutchinson และ Waters (2001) โดยพิจารณาในประเด็นของความจำเป็น ความขาดแคลน และความต้องการ ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวในตำบลบ้านห้วยอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนที่สะท้อนถึงภูมิปัญญา วัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนในชุมชนบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

1.5 ประโยชน์ของการวิจัย

องค์ความรู้เชิงวิชาการ

1. ได้ข้อมูลความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ที่สามารถนำไปพัฒนาเป็นสื่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวได้

2. ได้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้และบูรณาการกับการจัดการเรียนการสอนได้ในทุกระดับ

ประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม

ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้กับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนอื่นๆ ที่ต้องการฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยชุมชน

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน

ท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based Tourism - CBT) เริ่มก่อตัวขึ้นเติบโตคู่ขนานไปกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยการทำงานในระดับพื้นที่ของโครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิตและธรรมชาติ (REST) ต่อมา REST ได้ร่วมมือกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย จัดตั้งสถาบันการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งในช่วงดังกล่าว ชื่อที่เรียกขานการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ มีหลากหลายชื่อ อาทิ การท่องเที่ยวเชิง อนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวสีเขียวหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ปี 2540 ปีรัฐบาลไทยใช้การท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยประกาศให้ปี 2541 - 2542 เป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย (Amazing Thailand) ในปี 2544 มีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Tambon One Product - OTOP) หลังปี 2545 การท่องเที่ยวลงไปในพื้นที่หลากหลายรูปแบบ ในปี 2547 มีการให้มาตรฐานโฮมสเตย์ปัจจุบัน การท่องเที่ยวโดยชุมชนเริ่มเป็นที่ยอมรับว่า เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งซึ่งชุมชนเข้ามามีบริหารจัดการการท่องเที่ยวด้วยตนเอง

การท่องเที่ยวโดยชุมชนจัดว่าเป็นการมุ่งบทบาท สำคัญของการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน จำเป็น ต้องมีหน่วยงานรัฐและเอกชนทุกส่วนสนับสนุนและ ส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน โดยเฉพาะองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานการท่องเที่ยวมีหน้าที่โดยตรงในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและสนับสนุน ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจังการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ในความหมายที่ครอบคลุมทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งหมายถึงถึง พื้นที่ สิ่งของ กิจกรรม และ หรือมิติอื่นใดที่สามารถให้คุณค่าเชิงการท่องเที่ยว เช่น ความสวยงามตามธรรมชาติคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ทั้งนี้ ทรัพยากรการท่องเที่ยวสามารถปรากฏได้ทั้งในลักษณะ ของรูปธรรม สัมผัสได้ด้วยการจับต้อง เช่น สิ่งก่อสร้าง ของที่ระลึก ถ้ำ และน้ำตก เป็นต้น และในลักษณะของ นามธรรมที่ไม่สามารถสัมผัสได้แต่สามารถสัมผัสได้ ด้วยทางอื่น เช่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษา ความเป็นชนเผ่า และการเล่นการแสดงพื้นบ้าน เป็นต้น รวมถึงสถานที่ ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งทีมนุชย์สร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ของแต่ละท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่นดึงดูดความสนใจของ นักท่องเที่ยวรูปแบบการท่องเที่ยวการท่องเที่ยวโดยชุมชน (CBT) มี 3 รูปแบบ คือ 1) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เป็นโปรแกรมการท่องเที่ยวปกติของชุมชน 2) ศึกษาดูงาน

2.1.1 ความหมายของการท่องเที่ยวโดยชุมชน

การท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based Tourism) หมายถึง การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม กำหนดทิศทางการท่องเที่ยวโดยสมาชิกในชุมชน จัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อชุมชน และชุมชนเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวมีบทบาทเป็นเจ้าของ มีสิทธิ์ในการจัดการดูแลเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้มาเยือน (พจนนา สวนศรี และสมภพ ยี่จ่อหอ, 2556, น. 21) การท่องเที่ยวเป็นเรื่องราวของการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของคนในชุมชนท้องถิ่นกับผู้มาเยือน รวมถึง การดูแลสุขภาพทรัพยากรด้านต่างๆ ของชุมชน โดยการท่องเที่ยวชุมชนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนให้เกิดความยั่งยืน การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในชุมชน เพื่อประโยชน์แก่ชุมชน (วิระพล ทองมา, 2558, น. 4) การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวิถีชีวิตของท้องถิ่น โดยการจัดการท่องเที่ยวอย่างสมดุลส่งผลให้ประโยชน์ต่างๆ ที่ได้จากการท่องเที่ยว จะย้อนคืนมาสู่ชุมชน และท้องถิ่น (ดรรรชนี เอมพันธุ์, 2550, น. 9) ความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพของชุมชน พื้นที่เศรษฐกิจชุมชน สังคม ประชาชนในชุมชนให้มีชีวิตอยู่ดีกินดี และสิ่งแวดล้อมได้รับการอนุรักษ์ รวมถึงการดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตอันดีงามของชุมชนสืบทอดรุ่นต่อรุ่น บริหารทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ เกิดความยั่งยืนในชุมชน

พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัจย์ (2553, น. 3) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวโดยชุมชน ไว้ว่า การที่จะดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชนได้นั้นต้องเข้าใจถึงความเป็นชุมชนต้องรู้ถึงหัวใจ ที่แท้จริงของชุมชน ชุมชนต้องมีส่วนร่วมทุกกระบวนการในการทำงาน ผู้ที่มีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ต้องช่วยกันสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยว เพราะการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน การประชาสัมพันธ์โดยการพูดต่อๆ กันไปเป็นช่องทางการทำการตลาดที่ดีที่สุด และที่สำคัญไม่เสีย ค่าใช้จ่ายด้วย โดยในการดำเนินงานคณะทำงานต้องคำนึงถึงหลักการการท่องเที่ยวชุมชนต้อง ดำเนินงานไปในกรอบ และให้เหมาะสมกับกับแต่ละชุมชน Fennell (1999, p. 31) กล่าวว่า การ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน ต้อง รับผิดชอบต่อไปจยพื้นฐาน 4 ประการ มีดังนี้ 1. การท่องเที่ยวต้องส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด 2. การท่องเที่ยวต้องเคารพในวัฒนธรรมท้องถิ่นและผลกระทบต่อวัฒนธรรม ดังกล่าวน้อยที่สุด 3. การท่องเที่ยวต้องยอมให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์มากที่สุด 4. นักท่องเที่ยวได้รับความพึงพอใจจากกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว

พจนา สวนศรี(2546, น. 21) กล่าวว่าความสำคัญของการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีความสำคัญ อยู่ 4 ประการ มีดังนี้

1. เพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตที่เน้นคนเป็น ศูนย์กลางการพัฒนา เป็นกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับกิจกรรมการพัฒนาชุมชนในรูปแบบอื่นๆ ที่ต้องเอื้อ อำนาจการเรียนรู้ต่อกันและกัน

2 เพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นส่งเสริมให้ชุมชน โดยเฉพาะคนหนุ่ม สาวได้เข้าใจในคุณค่า ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณีของชุมชนให้กลับฟื้นคืนสภาพได้ ในระยะต่อไป

3. เพื่อก่อให้เกิดการรวมตัวกันของคนในชุมชน ที่เผชิญต่อผลกระทบทางการ ท่องเที่ยวแบบเดิม ให้เข้ามามีส่วนร่วมจัดการลดผลกระทบ ดังกล่าวและจัดระเบียบชุมชนให้เป็น ระบบที่ทำให้ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

4. เพื่อเป็นเครื่องมือการเผยแพร่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องของวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิต กับสาธารณชนภายนอกจะเห็นได้ว่าในมิติของชุมชนไม่ได้มองเรื่องราวได้เป็นเรื่องหลักพิศ กับ ในระดับนโยบายการท่องเที่ยวมักจะให้ความสำคัญเรื่องราวได้เป็นอันดับแรก หากเอาคุณค่า วิถี คิดที่ เป็นพื้นฐานที่สำคัญในสังคมไทยอันได้แก่ การมีน้ำใจ ความเอื้ออารีประกอบกับการมีวิถีชีวิตที่ สัมพันธ์กับธรรมชาติความรักในศิลปวัฒนธรรม อันเป็นทุนทางสังคมของคนไทย ก็จะทำให้การ ริเริ่ม และมองการท่องเที่ยวได้ถูกทิศทางยิ่งขึ้น

2.1.2 องค์ประกอบของการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน

องค์ประกอบหลักของ CBT มีอยู่ 4 ด้าน กล่าวคือ 1) ทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรม 2) องค์กรชุมชน 3) การจัดการ 4) การเรียนรู้ประเด็นสำคัญของแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่

1. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม อุดร วงศ์ทับทิม (2546, น. 4) กล่าวว่า การดำเนินการด้านการท่องเที่ยวของชุมชน โดยการประสานประโยชน์ด้านการพัฒนาด้านต่างๆ ทั้ง ด้านสิ่งแวดล้อมเศรษฐกิจและสังคมเข้า ด้วยกัน โดยผ่านการกระตุ้นให้ชาวบ้านตระหนักถึงการ อนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมเป็น และในด้านเศรษฐกิจ นั้นมุ่งให้ชาวบ้านมีรายได้เสริมจากการท่องเที่ยว อย่างทั่วถึงกัน ส่วนในด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ แตกต่างกันเพื่อตระหนักในคุณค่าของวัฒนธรรม ท้องถิ่น พจนา สวนศรี(2546, น. 2) กล่าวว่า ชุมชนมีฐานทรัพยากรธรรมชาติที่อุดม สมบูรณ์และมี วิถีการผลิตที่พึ่งพาในขณะเดียวกันชุมชนต้องรู้จักและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่าง ยั่งยืนชุมชนยังมี วัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น

ละเอียด ศิลาน้อย (2552, น. 8) กล่าวว่า การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติเป็นหลักมีลักษณะเฉพาะถิ่น (Identity or Authentic or Endemic or Unique) รวมทั้งแหล่งวัฒนธรรมประวัติศาสตร์บ้านเราที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ (Eco-System) กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสารจังหวัดกระบี่ (2558, น. 18) กล่าวว่า กลุ่มท่องเที่ยวมีข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการออกแบบกิจกรรมท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และกลุ่มท่องเที่ยวมีการส่งเสริม อนุรักษ์ ป่า และสืบทอดวัฒนธรรม วิถีพล ทอมา (2558, น. 14) กล่าวว่า ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สืบสานต่อกันมา คนในชุมชนต้องรู้จัก ต้องรักและหวงแหนเห็นคุณค่าของทรัพยากรในชุมชนของตน สามารถที่จะนำมาจัดการได้อย่างคุ้มค่าและยั่งยืน ทั้งนี้แล้วชุมชนต้องมีความพร้อมในการเรียนรู้ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องแนวคิด พื้นฐานทางด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการจัดการในพื้นที่ได้ด้วย

2. ด้านองค์กรชุมชน พจนา สวนศรี (2546, น. 18) กล่าวว่า ชุมชนมีระบบสังคมที่เข้าใจกันมีปราชญ์ หรือผู้มีความรู้และทักษะในเรื่องต่างๆ หลากหลาย ชุมชนรู้สึกเป็นเจ้าของ และเข้ามามีส่วนร่วมใน กระบวนการพัฒนา

อุดร วงศ์ทับทิม (2546, น. 8) กล่าวว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นแกนหลักในการจัดการเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ด้วยฐานทรัพยากรที่มีอยู่

วีระพล ทอมา (2558, น. 12) กล่าวว่า การสื่อสารพูดคุย เป็นการสื่อความคิดเห็น การแก้ปัญหา รวมถึงการหาทางแก้ไขปัญหาต่างๆ จากการระดมความคิดจากประสบการณ์ของนักวิจัยท้องถิ่นพบว่าชุมชนจัดให้มีเวทีพูดคุย ร่วมกันคิดวางแผนดำเนินการ ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกัน สร้างกฎระเบียบของชุมชนทางด้านต่างๆ เพื่อให้คนในชุมชน รวมถึงผู้มาเยือนปฏิบัติตาม กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสารจังหวัดกระบี่ (2558, น. 6) กล่าวว่า มีการบริการที่ดีและปลอดภัย ทั้งด้านที่พัก ยานพาหนะ นักสื่อ ความหมายท้องถิ่น เจ้าของบ้าน และ การประสานงานที่ดีระหว่างกลุ่มในชุมชนเพื่อให้บริการ

3. ด้านการจัดการ พจนา สวนศรี (2546, น. 15) กล่าวว่า มีกฎกติกาในการจัดการสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว มีองค์กรหรือกลไกในการทำงานเพื่อจัดการการท่องเที่ยว และสามารถ เชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับการพัฒนาชุมชนโดยรวมได้มีการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรม มีกองทุนที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน

อุดร วงศ์ทับทิม (2546, น. 18) กล่าวว่า ชาวบ้านควรมีการประชุมระดมความ

คิดเห็นเกี่ยวกับข้อดีข้อเสียและผลกระทบทั้งในด้านบวกและด้านลบเพื่อให้สมาชิกของทุกคนได้รับรู้ 23 ปีญหาร่วมกัน และช่วยกันคิดหาแนวทางป้องกันตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อปรับ แนวทางการท่องเที่ยวให้เหมาะสม

ละเอียด ศิธาน้อย (2552, น. 26) กล่าวว่า ชุมชนและนักท่องเที่ยว ร่วมกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจึงเป็นการจัดการอย่างยั่งยืน (Sustainable Manage Tourism)

วีระพล ทองมา (2558, น. 19) กล่าวว่า เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนักที่จะทำอะไร เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด เกิดความยั่งยืน สมดุลในกลุ่มคนหมู่มาก ดังนั้นชุมชนที่จะสามารถ บริหารจัดการ การท่องเที่ยวโดยชุมชน : “Community-based Tourism : CBT” ได้ต้องเป็นชุมชน ที่มีผู้นำที่เป็นที่ยอมรับ มีความคิด มีวิสัยทัศน์ความเข้าใจเรื่อง การท่องเที่ยวโดยชุมชน ทั้งยังต้อง ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงาน ทั้งภาครัฐที่ เกี่ยวข้อง ต้องมีการพูดคุยกำหนดแนวทางในการเตรียม ความพร้อมชุมชนรู้ว่าพื้นที่ของ ตนจะมีรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างไร ควรมีกิจกรรมอะไรบ้าง และจะมีการ กระจายจัดสรรรายได้อย่างไร ทั้งหลายทั้งปวงที่กล่าวมานั้น สิ่งสำคัญที่สุดของชุมชน คือการมีส่วนร่วม อันหมายรวมถึง ร่วมในทุกๆ สิ่ง ทุกอย่างเพื่อส่วนรวม

4. ด้านการเรียนรู้ พงนา สวนศรี(2546, น. 24) กล่าวว่า ลักษณะของกิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถ สร้างการเรียนรู้และความเข้าใจในวิถีชีวิต และวัฒนธรรมที่แตกต่าง มีระบบจัดการให้เกิดกระบวนการ เรียนรู้ระหว่างชาวบ้านกับผู้มาเยือน สร้างจิตสำนึกเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรม ทั้งในส่วนของชาวบ้าน และผู้มาเยือน

ละเอียด ศิธาน้อย (2552, น. 19) กล่าวว่า กิจกรรมและกระบวนการที่เอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้อง

วีระพล ทองมา (2558, น. 35) ได้ให้ความหมายว่า ต้องเริ่มที่คนในชุมชนที่จะต้องรู้จักรากเหง้าของตนเองให้ดีเสียก่อน เพื่อความพร้อมในการบอกเล่าข้อมูลและคนในชุมชนต้องมีความพร้อมที่จะเรียนรู้มีความสามัคคีทำงานร่วมกันได้

พจนา สวนศรี (2546, น. 12) ได้กล่าวถึงของการดำเนินกิจการการท่องเที่ยวโดยชุมชนว่าการ กำหนดหลักการนี้เป็นไปเพื่อให้เห็นจุดยืนของการท่องเที่ยวโดยชุมชนได้ดังต่อไปนี้

1. ชุมชนเป็นเจ้าของ
2. ชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนากำหนดทิศทางและตัดสินใจ
3. ส่งเสริมความภาคภูมิใจของตนเอง
4. ยกระดับคุณภาพชีวิต
5. มีความยั่งยืนทางด้านสิ่งแวดล้อม
6. คงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น

7. ก่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างคนต่างวัฒนธรรม
8. เคารพในวัฒนธรรมที่แตกต่างและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
9. เกิดผลตอบแทนที่เป็นธรรมต่อกันในท้องถิ่น
- 10 มีการกระจายรายได้สู่สาธารณะประโยชน์ของชุมชน

2.2 การพัฒนาผู้เรียนตามแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

2.2.1 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purpose: ESP)

Purpose: ESP)

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นได้มีการศึกษาในประวัติศาสตร์มาช้านาน เราอาจกล่าวได้ว่ามีมานานตั้งแต่สมัยกรีกและโรมัน ตั้งแต่ทศวรรษ 1960 เป็นต้นมา ESP ได้เข้ามามีบทบาทมากในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (TEFL) และการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (TESL) ในช่วงแรกๆ จะเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งในขณะนั้นประเทศทางตะวันตกที่ใช้ภาษาอังกฤษมีความเจริญทางเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก (Johns and Dudley-Evans 2000 : 1 – 2) ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่เป็นที่ต้องการในการเรียนรู้ จึงมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษขึ้น

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ว่า เป็นการสอนที่เน้นความต้องการผู้เรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ พอสรุปได้ ดังนี้

ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson and Waters 1989 : 18 – 19) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นความต้องการของผู้เรียนที่แตกต่างกัน เป็นวัตถุประสงค์เฉพาะกลุ่ม โดยผู้เรียน และผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่ตรงกัน และวิธีการสอนนั้นอาจแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป

สตรีเวนส์ (Strevens 1988: 12) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการสอนภาษาอังกฤษที่ตอบสนองกับความต้องการของผู้เรียน หัวข้อและเนื้อหาที่เรียนจะอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนต้องการ อาจจะมีเกี่ยวข้องกับอาชีพ หรือ วัตถุประสงค์เฉพาะ การสอนอาจจะมุ่งเน้นไปที่ทักษะเฉพาะด้าน เช่น การฟัง การอ่าน เป็นต้น

โรบินสัน (Robinson 1991 : 1-3) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการอบรม การปฏิบัติ และความรู้ 3 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านการเรียนการสอน และความสนใจเฉพาะของผู้เรียน

นอกจากนี้ โรบินสัน (Robinson 1991 : 3) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในด้านการจัดการเรียนการสอน และความสนใจเฉพาะสาขาวิชาของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นที่เป้าหมายของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการที่จะเรียนตามวัตถุประสงค์ของตนที่ต้องการนำไปทำงาน ไม่ได้เรียน เพราะสนใจในด้านภาษาและวัฒนธรรม

2. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ต้องมีความเหมาะสม กับเวลาที่กำหนด

3. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับรายวิชาหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะมีความต้องการและมีเป้าหมายในการเรียนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน

4. ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะเป็นผู้ใหญ่

นอกจากนี้ จอห์นส์และดัดลีย์ (Johns and Dudley-Evans 2000: 4-5) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเป็นวิธีการสอนที่สนองตอบต่อการประกอบอาชีพ และมีความแตกต่างกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปในกระบวนการสอน

แมคเคย์ และเมาท์ฟอร์ด (Mackay and Mountford 1978 : 1-3) ซึ่งได้ให้แนวคิดที่ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่สนองตอบ ความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements) มุ่งเน้นการนำไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training Programmes) และจุดมุ่งหมายเหล่านี้จะ เกี่ยวข้องกับความต้องการในการศึกษาเพื่อความสำเร็จทางด้านอาชีพ ไม่ได้เน้นภาษาที่เรียน

จากแนวคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความหมายและลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังกล่าว สรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามความต้องการของผู้เรียนเฉพาะกลุ่ม เพื่อสนองตอบความต้องการในการใช้ภาษา และฝึกภาษาของผู้เรียนด้านอาชีพ ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของการอบรม หรือการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร

2.2.2 ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เป็นการสอน ภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน โดยความต้องการที่แตกต่างกันออกไปและผู้เรียนเองก็แตกต่างกันในหลายด้าน เพื่อให้การเรียนการสอนสอดคล้องกับปัจจัยดังกล่าว นักการศึกษาจึงได้แบ่งการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้หลากหลายสาขา ดังนี้

สตรีเวนส์ (Stevens 1988: 90-93) และ แมคโดนัลล์ (McDonough 1984 : 6) ต่างได้จำแนกประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ไว้ 2 ประเภท คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes) เช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกษตรศาสตร์ เกษศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes) เช่น แอร์โฮสเตส มัคคุเทศก์ และเลขานุการ เป็นต้น

อีเวอร์ (Ewer 1979 : 46-47 อ้างถึงใน นภาเพ็ญ สุขใจ 2536: 13) ได้แบ่ง ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางด้านอาชีวศึกษา (English for Vocational Purposes = EVP) ไว้ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษสำหรับช่างไฟฟ้า
2. ภาษาอังกฤษสำหรับช่างก่อสร้าง
3. ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ
4. ภาษาอังกฤษพนักงานบริษัท
5. ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานบัญชี
6. ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานธนาคาร
7. ภาษาอังกฤษพนักงานโรงแรม
8. ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานสายการบิน
9. ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว
10. ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานควบคุมการจราจรทางอากาศ
11. ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์

ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson and Waters 1989 : 16 – 19) ได้แบ่ง ประเภทของ ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษสำหรับวิชาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology = EST) ซึ่งแบ่งออกเป็นสาขาย่อย อีก 2 สาขา คือ
 - 1.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes – EAP) เช่น ภาษาอังกฤษด้านการแพทย์ เป็นต้น
 - 1.2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for occupational Purposes – EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับช่างเทคนิค เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ (English for Business and Economics = EBE) ซึ่งแบ่งออกเป็นสาขาย่อย อีก 2 สาขา คือ
 - 2.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic

Purposes – EAP) เช่น ภาษาอังกฤษด้านเศรษฐศาสตร์ เป็นต้น

2.2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for occupational Purposes – EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาสังคมศาสตร์ (English for Social Science = ESS) ซึ่งแบ่งออกเป็นสาขาย่อย อีก 2 สาขา คือ

3.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes – EAP) เช่น ภาษาอังกฤษด้านจิตวิทยา เป็นต้น

3.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for occupational Purposes – EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับครู เป็นต้น

นอกจากนี้ โรบินสัน (Robinson 1991: 2-4) ได้จำแนกภาษาอังกฤษเพื่อ วัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ด้านวิชาชีพ (English for Occupational Purposes: EOP)

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ด้านการศึกษาหรือด้านวิชาการ (English for Educational / Vocational Purposes: EEP / EVP) ซึ่ง จอห์นส์ (Johns 1990 อ้างถึงใน Robinson 1991: 4) ได้จำแนกประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในประเทศ สหรัฐอเมริกาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ด้านวิชาการทั่วไป (General English for Academic Purposes)

2.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสาขาวิชา (Discipline Specific)

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า แนวคิดของการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามความต้องการและจุดประสงค์ทางการเรียน ของผู้เรียน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 วัตถุประสงค์หลัก คือ

1.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทาง อาชีพ และภาษาอังกฤษเพื่อ วัตถุประสงค์ทางการศึกษา ซึ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทาง อาชีพเป็นสาขาวิชาเฉพาะ เพื่อเป็น เครื่องมือในการประกอบอาชีพ

1.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา เป็นการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนและ แสวงหาความรู้ในสิ่งที่เรียน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจง มุ่งเน้น ตอบสนองความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เฉพาะกลุ่มเป็นสำคัญ โดยเฉพาะผู้ใหญ่ การจัดการเรียนการสอนจะแตกต่างจากการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษทั่วไป คือ มีการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน ก่อนที่จะจัดทำหลักสูตร ดังนั้น การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน มีการกำหนดบริบทและเนื้อหาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ และสถานการณ์ในการใช้ภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะในด้านการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ เฉพาะกลุ่ม ซึ่งกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการเรียนการสอนที่ตอบสนอง ความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

2.3 การวิเคราะห์ความต้องการ (Needs Analysis)

จอห์นสัน(Johnson, 1989) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความต้องการ (Needs Assessment) คือ เครื่องมือ เทคนิคและกลวิธีที่ช่วยในการกำหนดเนื้อหา รูปแบบวิธีการสอนระยะเวลาในการ สอน ขั้นตอนการสอนสำหรับผู้เรียนในแต่ละหลักสูตร ทั้งหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานและ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP)

ส่วนบราวน์ (Brown, 1995) ได้นิยามการวิเคราะห์ความต้องการ ว่า เป็นวิธีการ การสอนที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับความ ต้องการของผู้เรียน

นูแนน (Nunan, 1999) ได้แยกการวิเคราะห์ความต้องการออกเป็นสองประการคือ ความต้องการในเนื้อหาในการเรียนและการทำงาน และความต้องการในขั้นตอนการสอน

ส่วนฮัทชินสันและวอเตอร์ส (Hutchinson and Waters, 1989) ได้แบ่งประเภทของ การวิเคราะห์ความต้องการออกเป็นความต้องการในการใช้ภาษาในบริบทจริงและความต้องการใน การใช้ภาษาของตัวผู้เรียนเองในการนี้

เสา (Tsao, 2011) ได้ระบุถึงคุณประโยชน์ของการวิเคราะห์ความต้องการว่า ช่วยให้ เข้าใจถึงลักษณะความต้องการในงานและกิจกรรมที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียน เหตุผลในการเรียน ความคาดหวังและทัศนคติต่อการเรียน ความสามารถและทักษะด้านภาษา ภาษาอังกฤษของผู้เรียน รวมไปถึงวิธีการและคุณสมบัติของครูผู้สอน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ได้มากขึ้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กระบวนการวิเคราะห์ความต้องการ (Needs Analysis) ของผู้เรียน

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นกระบวนการที่ได้มาจากการวิเคราะห์ เก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้เรียนที่หลากหลายประเด็น ซึ่งเป็นข้อมูลที่วิเคราะห์ได้ถึงความเป็นในการออกแบบหลักสูตรเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด จากความต้องการของตนเอง

2.4 การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.4.1 ความหมายของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็นแนวคิดในการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการให้ผู้เรียนได้สื่อสารในชีวิตจริงกิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ก็เป็นสื่อจริง แต่ก็ได้ละเลยความรู้ด้านไวยากรณ์ เมื่อเกิดความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย แต่ยังสามารถสื่อสารได้ ครูผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยการแก้ไขให้ถูกต้องทันที ควรแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อผู้เรียนสื่อสาร ไม่ประสบความสำเร็จเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Davies & Pearse, 2000 ; Brown, 2001 ; Richard, 2006)

คานาล และสเวน (Canale and Swain, 1980) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Linguistic competence and Grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจน การสะกดและการออกเสียง
2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น
3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อม ระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง(body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้นจากแนวคิดข้างต้น การสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ก็ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพียงแต่เน้นการนำหลักไวยากรณ์เหล่านี้ไปใช้เพื่อการสื่อความหมายหรือการสื่อสาร จึงเป็นการให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) และความถูกต้อง (accuracy) ด้วย ดังนั้นการเรียนการสอนแนวนี้จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด (Littlewood, 1991 และ Larsen-Freeman, 2002)

2.4.2 หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน รูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ครูต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึกการใช้ภาษาเพื่อการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่ เมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) คือใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาท่าทาง ที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง

3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) คือผู้เรียนทำกิจกรรมใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบ ข้อมูลสามารถเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทสถานการณ์ จำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ (function)

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความเห็น หรือระดมสมอง (Brainstorming Activity) ฝึกการทำงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมุติ (Role Play) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สื่อสารได้คล่อง (Fluency) เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function)

6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพ

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียน

8. ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน

9. ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ

10. ต้องช่วยชี้แนะ นำทางผู้เรียน ให้คำแนะนำ ในระหว่างการดำเนินกิจกรรม พร้อมกับตรวจสอบความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

Jack C. Richards (2006) ได้ให้ข้อสรุป 10 ประการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Ten core assumptions of current communicative language teaching) ไว้ดังนี้

1. Interaction: การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารในภาษานั้นอย่างมีความหมาย

2. Effective Tasks: กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ภาษา และมีส่วนร่วมในการร่วมสื่อสาร

3. Meaningful Communication: การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนสื่อสารเรื่องเกี่ยวข้องกับตน น่าสนใจ และน่ามีส่วนร่วม

4. Integration of Skills: การสื่อสารเป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (holistic process) ที่ต้องใช้ทั้งทักษะทางภาษาและหลายรูปแบบ

5. Language Discovery/Analysis/Reflection: การเรียนภาษาเกิดจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัย (inductive learning) คือผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง และจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (deductive learning)

6. Accuracy & Fluency: การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไป ที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการใช้ภาษาและจากการลองผิดลองถูกในภาษา และถึงแม้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้แต่เป้าหมายปลายทางของการเรียนภาษา คือ การมีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม

7. Individuality: ผู้เรียนแต่ละคนมีหนทางพัฒนาภาษาของตนเอง และมีอัตราการพัฒนาที่ไม่เท่ากันและมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ต่างกัน

8. Learning and Communication Strategies: การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

9. Teacher as a facilitator: บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนคือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและใช้ภาษาและให้ผลสะท้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของผู้เรียน

10. Collaboration & Sharing atmosphere: ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

มากกว่าการแยกสอนไวยากรณ์ต่างหาก” ทั้งนี้ Lottie Baker & Janet Orr (2014) ได้สรุปการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหลักทฤษฎีและงานวิจัยไว้ 4 ประการดังนี้

2.4.3 กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กระบวนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ กิจกรรม เทคนิคการสอน และบทบาทของผู้เรียนและครูผู้สอน

1. กิจกรรม เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากในกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพราะเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่สมจริงในห้องเรียน (Richards, 2006) กิจกรรมที่ดีนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรม และลักษณะของการจัดกิจกรรม

1.1 ลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

- 1) กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์บทเรียน
- 2) กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
- 3) กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะสื่อความหมาย
- 4) กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรับรู้ผลของการสื่อสาร
- 5) กิจกรรมน่าสนใจ และท้าทาย
- 6) กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกตามความต้องการ
- 7) กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่

8) กิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์การเรียนรู้

1.2 ลักษณะของการจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น สามารถทำได้หลายลักษณะ ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์หลายรูปแบบในชั้นเรียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียน – บทเรียน ผู้เรียน - ผู้เรียน ผู้เรียน - ครูผู้สอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ลักษณะการจัดกิจกรรมมีดังนี้

1) การจัดกิจกรรมรายบุคคล (Individual work) เป็นกิจกรรมที่ฝึกพึ่งตนเองในการเรียนรู้ (Autonomous learning) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมตามลีลาการเรียนรู้ (Learning style) ในรูปแบบ ที่ตนต้องการ ในเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง และสามารถทำได้นอกชั้นเรียน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรม รายบุคคล ได้แก่ การอ่านหนังสือนอกเวลา การเล่นเกมต่าง ๆ เช่น เกมปริศนาอักษรไขว้ เกมสร้างคำ เป็นต้น

2) การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันที่จะต้องคิดและทำร่วมกัน (Collaborative learning) ทำให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง อย่งไรก็ตาม ระหว่างทำกิจกรรมครูผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุม คอยให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายคู่ ได้แก่ การถามหาข้อมูลที่ขาดหายไปจากคู่ของตน (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (role-play) เป็นต้น

3) การจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม (Group work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีภาวะอิสระ (Autonomy) ลดการพึ่งครูผู้สอน จำนวนผู้เรียนในแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับลักษณะงานแต่ไม่ควรเกิน 6 คน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบกลุ่ม ได้แก่ การอภิปราย (Discussion) การอ่านและฟังส่วนต่าง ๆ ของเรื่องราว แล้วนำส่วนเหล่านั้นมาปะติดปะต่อกัน (Jigsaw reading/listening) การช่วยหาข้อมูลเพื่อมาทำโครงการเล่นเกมต่าง ๆ เช่น เกมต่อคำ เกมยืมยืมคำถาม เป็นต้น

4) การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ กับครูผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำพร้อมกันทั้งห้อง ครูผู้สอนสามารถชี้แนะและควบคุมกิจกรรมได้มากกว่ากิจกรรมที่จัดในลักษณะอื่น กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น ได้แก่ การฝึกออกเสียงคำ ฝึกการอ่านออกเสียง การทำตามคำสั่ง การอภิปรายแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เยาวภรณ์ เลิศกุลาทามนท์ และคณะ (2555) ศึกษาเรื่องความต้องการพัฒนาตนเองของพนักงานในสถานประกอบการประเภทโรงแรม รีสอร์ท และโฮมสเตย์ ในอำเภออัมพวา และพื้นที่

ใกล้เคียง จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ โดยด้านที่ต้องการพัฒนาตนเองมากที่สุดคือ ด้านภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ รองลงมาคือด้านการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และด้านสุดท้ายคือด้านวิชาชีพการโรงแรม ได้แก่ งานแม่บ้าน การบริการอาหารและเครื่องดื่ม การบริการแปรงส่วนหน้า นอกจากนี้พนักงานส่วนใหญ่ยังต้องการพัฒนาตนเองด้านบุคลิกภาพ และความรู้ความเข้าใจเรื่องจิตวิทยาการบริการ ซึ่งมุมมองในความต้องการพัฒนาตนเองของพนักงานในสถานประกอบการประเภทโรงแรม รีสอร์ท และโฮมสเตย์ ในอำเภออัมพวา และพื้นที่ใกล้เคียง จังหวัดสมุทรสงคราม

ยุพาภรณ์ พิริยศิลป์ (2557) ได้ศึกษาความต้องการด้านภาษาอังกฤษของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดขอนแก่น เพื่อหาแนวทางและความเป็นไปได้ในการพัฒนาหลักสูตรอบรมระยะสั้น โดยวิธีการแจกแบบสอบถามจำนวน 300 ฉบับ และการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในองค์กรท้องถิ่น โดยเนื้อหาที่จำเป็น ได้แก่ การทักทายในชีวิตประจำวัน การกล่าวต้อนรับ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559) ได้พัฒนานวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด โดยมี 5 ขั้นตอนหลักคือ 1) การศึกษาความต้องการด้านเนื้อหาและรูปแบบนวัตกรรมที่เหมาะสมในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการ 2) การออกแบบและสร้างนวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษ 3) ทดลองใช้และ 4) ประเมินผลและปรับปรุง 5) ศึกษาความพึงพอใจ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลองมี 20 คน ผลการวิจัยพบว่า เนื้อหาโดยรวมที่ผู้ประกอบการมีความต้องการคือ คำศัพท์และบทสนทนาเฉพาะในการค้าขายที่มีบทแปลและคำอ่านภาษาไทยในรูปของหนังสือเล่มเล็กและซีดีคลอบคลุมหัวข้อเกี่ยวกับการทักทายและการต้อนรับและการสอบถามความต้องการของลูกค้าเป็นต้น ก่อนและหลังการใช้นวัตกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษพบว่ามีความสนใจสูงขึ้นในทุกองค์ประกอบของทั้งทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ผลจากการประเมินความพึงพอใจจากผู้ประกอบการพบว่าได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่านวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นมีความพึงพอใจในระดับดีและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

ศศิภา ทิพย์ประภา (2561) ได้ศึกษาความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และสร้างต้นแบบนวัตกรรมประเภทบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์สำหรับฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้สื่อประเภทบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเลือกโดยวิธีเฉพาะเจาะจง จำนวน 15 คน

ได้แก่ เซรามิกประดิษฐ์ปลาทะเพียนสีทอง งานตุ๊กตาปั้นจิ๋ว หัวโขนจำลอง และดอกไม้ประดิษฐ์จากต้นโสน เครื่องมือใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถามความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) แบบประเมินก่อนและหลังเรียนด้วยตนเอง และ 3) บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ใช้โปรแกรม Adobe InDesign เก็บข้อมูลจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชน จำนวน 40 คนเพื่อศึกษาความต้องการใช้เนื้อหาและหน้าที่ทางภาษาและจำนวน 15 คนเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างต้องการพัฒนาทักษะการพูดด้านการออกเสียง การเสนอราคาและขั้นตอนการผลิต ระดับมากที่สุด 2) ได้ชุดบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์จำนวน 5 เรื่องนำเสนอด้วยโปรแกรม Adobe InDesign และ 3) ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนรายด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างผ่านการประเมินตนเองหลังเรียนร้อยละ 100

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ 2) เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ 3) เพื่อประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ใช้วิธีการศึกษาแบบเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ และยังใช้วิธีการวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังเรียน (One - group pretest- posttest design)

T1	X	T2
----	---	----

- T1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน
- X หมายถึง สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์
- T2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียนและการสอบถามความพึงพอใจหลังเรียน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ประกอบไปด้วย ผู้นำชุมชน ผู้ประกอบการ ชาวบ้าน ครู และนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 15 คน จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชนมากที่สุด ได้แก่

- 1.1 ตัวแทนผู้นำชุมชน จำนวน 1 คน
- 1.2 ประธานกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชน จำนวน 1 คน
- 1.3 ตัวแทนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในชุมชน จำนวน 6 คน
- 1.4 ผู้อำนวยการโรงเรียนในชุมชน จำนวน 1 คน
- 1.5 ตัวแทนครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 คน
- 1.6 ตัวแทนนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ จำนวน 6 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองใช้และประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนจากโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purpose Sampling) เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวมากที่สุดในชุมชน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบสัมภาษณ์
2. แบบทดสอบ
3. สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวชุมชนบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

การสร้างเครื่องมือและหาประสิทธิภาพเครื่องมือวิจัย

1. ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

การพัฒนาเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการออกแบบพัฒนาสื่อการเรียนรู้สำหรับการท่องเที่ยวในชุมชนบ้านห้วยอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร โดยการศึกษาจากหนังสือ เอกสารทางวิชาการ การสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต แหล่งข้อมูลต่างๆ ในชุมชน และการศึกษาจากรายงานวิจัย สารนิพนธ์ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง

2. พัฒนาเครื่องมือ ซึ่งได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus group) เพื่อศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีแนวคำถาม ดังนี้

- ท่านใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบ่อยแค่ไหน
- ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในชุมชนหรือไม่ อย่างไร
- ท่านคิดว่าทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว คือทักษะใด
- ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของท่านเป็นอย่างไร
- ท่านใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใดบ้าง
- ทักษะภาษาอังกฤษที่ท่านคิดว่ามีปัญหามากที่สุดคือทักษะอะไร
- ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติคืออะไร และท่านแก้ปัญหาอย่างไร
- ท่านต้องการสื่อสารกับชาวต่างชาติอย่างคล่องแคล่วมีประสิทธิภาพหรือไม่
- ท่านคิดว่าทักษะใดที่ต้องการพัฒนามากที่สุด
- ท่านต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวหรือไม่ และต้องการในรูปแบบใด และเนื้อหาที่ท่านต้องการมีอะไรบ้าง
- ในช่วงสถานการณ์โควิด ท่านคิดว่าวิธีการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบใดที่ท่านต้องการมากที่สุด

2. ขั้นตอนการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว

จากข้อมูลการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้พัฒนาสื่อการเรียนรู้โดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว และแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จากนั้นนำสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวไปหาประสิทธิภาพโดยการนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์พิจารณา ดังนี้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวมีความไม่เหมาะสม

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม

1 หมายถึง แน่ใจว่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวมีความเหมาะสม

ต่อจากนั้นนำคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินมาหาค่าเฉลี่ยโดยใช้สูตรวิธีหาค่าดัชนี ความสอดคล้องพิจารณาเกณฑ์การคัดเลือกเนื้อหาดังนี้ ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่าจุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมของสื่อมีความเหมาะสม ถ้าค่าดัชนีความ สอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ถือว่าจุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมของสื่อ ไม่เหมาะสม ควรพิจารณาปรับปรุง

3. ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนรู้

1. หาคุณภาพแบบเดี่ยว โดยการนำชุดการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีผลการเรียนซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับเก่ง ปานกลาง และอ่อน อย่างละ 1 คน รวม 3 คน โดยทดลองกับนักเรียนทีละคนเพื่อหาความบกพร่องของภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. หาคุณภาพแบบกลุ่มโดยการนำชุดการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขจากข้อ 1 ไป ทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับเก่ง ปานกลาง และอ่อน คละกันจำนวน 9 คน เพื่อ หาความบกพร่องของภาษา และความเหมาะสมของเวลา เนื้อหาและสื่อการเรียนรู้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดการสอน

4. ขั้นตอนการสร้างและหาคูณภาพแบบทดสอบ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ
2. ศึกษาประโยคและสำนวนที่ใช้จัดทำสื่อการเรียนรู้โดยแบ่งเป็น 5 หัวข้อ ได้แก่ welcoming tourists, explaining program tour, describing tourist attractions, saying goodbye, and other useful expression for tour guide.
3. สร้างแบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 20 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 5 หัวข้อ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเรียบร้อย ความถูกต้องเหมาะสม แล้วทำการปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนพ่ขุนผาเมืองอุปถัมภ์ ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน
5. นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากเป็นรายข้อ (P) และค่าอำนาจจำแนก (B) และผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากตั้งแต่ .20 และ .80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป
6. นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้ 20 ข้อ ไปทดสอบซ้ำ นำผลการทดสอบมาหาค่าความเที่ยง (KR-20)
7. จัดทำแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5. ขั้นตอนการสร้างและหาคูณภาพแบบสอบถามความพึงพอใจและความคิดเห็นที่มีต่อสื่อการสอน

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม
2. ร่างคำถามจำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็นความพึงพอใจด้านเนื้อหา จำนวน 6 ความพึงพอใจ ด้านการออกแบบ จำนวน 8 ข้อ ความพึงพอใจด้านเทคนิค จำนวน 6 ข้อ และข้อเสนอแนะ
3. กำหนดค่าคะแนนแบบสอบถามเป็นแบบ Rating Scale โดยมีระดับคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

ดีมาก	เท่ากับ	5 คะแนน หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
ดี	เท่ากับ	4 คะแนน หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับมาก
ปานกลาง	เท่ากับ	3 คะแนน หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง
พอใช้	เท่ากับ	2 คะแนน หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับน้อย
ควรปรับปรุง	เท่ากับ	1 คะแนน หมายถึง	มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม
5. จัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

6. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยได้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนพ่อนพูนผาเมืองอุปถัมภ์ ที่สมัครใจเป็นภาคพิเศษน้อยนำเที่ยวในชุมชน และโรงเรียนนี้ยังเป็นจุดศูนย์กลางของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน รวมทั้งยังได้รับมอบหมายจากชุมชนในการนำเที่ยว
2. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
3. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำกิจกรรมที่อยู่ในสื่อการเรียนรู้ทั้ง 5 หัวข้อ โดยการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีผู้วิจัยให้ความช่วยเหลือตลอดเวลาในการใช้สื่อ
4. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยชุมชน
5. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจและความคิดเห็นที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยชุมชน
6. ผู้วิจัยตรวจสอบและนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ผู้วิจัยลงพื้นที่ติดต่อผู้ประสานงานกลุ่มท่องเที่ยวชุมชนบ้านห้วย อำเภอลำลูกก จังหวัดเพชรบูรณ์ 3 เพื่อสอบถามข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับบริบทการท่องเที่ยวในชุมชน และขอคำสัมภาษณ์เดี่ยวผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวในชุมชนใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง จากนั้นขอคำสัมภาษณ์แบบกลุ่ม โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7-8 คน จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปความต้องการจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษ ในบริบทของการท่องเที่ยว และความต้องการเนื้อหาในการทำสื่อการเรียนรู้ รวมทั้งความต้องการในการรูปแบบของสื่อการเรียนรู้ที่ชุมชนต้องการ จากนั้นนำข้อมูลมาพัฒนาเป็นสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านห้วยบนฐานความต้องการของชุมชน และนำไปทดลองใช้ต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) โดยการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลทั้งหมด และนำผลการทดลองใช้สื่อมาหาค่าทางสถิติ t-test ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและนำไปสู่การตอบปัญหาการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และเพื่อประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 25 คน ประกอบไปด้วย นักเรียนและศิษย์เก่าโรงเรียนพ่อนุ่นพาเมืองอุบลรัตน์เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้อำนวยการและครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนพ่อนุ่นพาเมืองอุบลรัตน์ ผู้นำชุมชน ผู้ประกอบการ และชาวบ้านในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการสัมภาษณ์และจากแบบสอบถาม จากการเลือกแบบเจาะจง โดยมีขอบเขตเนื้อหาที่จะใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์คือ การวิเคราะห์ความต้องการสถานการณ์เป้าหมาย (Target Situation Need Analysis) แมคเคย์ และมังก์ท์ฟอร์ด (Mackay & Mountford, 1987), มันบาย (Munby, 1978) ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson & Waters, 1987) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ค่าเฉลี่ย เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอดังนี้

ตอนที่ 1 ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ตอนที่ 2 สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ตอนที่ 3 ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

จากการเก็บข้อมูลวิจัยเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 25 คน ประกอบไปด้วย นักเรียนและศิษย์เก่าโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้อำนวยการและครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ ผู้นำชุมชน ผู้ประกอบการ และชาวบ้านในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการสัมภาษณ์ในประเด็นความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์น้อยประจำท้องถิ่นตำบลบ้านหวาย มีความจำเป็นต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ซึ่งปัจจุบันกลุ่มเป้าหมายที่มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้มีจำนวน 3 คนจากนักเรียนทั้งหมด โดยการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์โดยการบรรยายด้วยภาษาอังกฤษจะครอบคลุมสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นแค่ 4 แห่งเท่านั้นจากสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นตำบลบ้านหวายทั้งหมด ได้แก่ ดันจำปาขาวอายุ 1,000 ปี และเจดีย์พ่อบุญผาเมืองอนุสรณ์ ตั้งอยู่ภายในบริเวณหน้าอาคารเรียน โรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ วัดโพธิ์ชัย และอนุสรณ์สถานเมืองราด ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์การใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นของกลุ่มเป้าหมายจากการสังเกตการสาธิตเป็นมัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยวที่กลุ่มเป้าหมายได้ปฏิบัติหน้าที่จริง และจากเนื้อหาภาษาอังกฤษที่กลุ่มเป้าหมายได้นำไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ในการเป็นมัคคุเทศก์ได้ดังนี้

4.1.1 การกล่าวทักทายและกล่าวแนะนำตัว (Greeting and Self-Introduction)

การแนะนำตัวในบริบทของการเป็นมัคคุเทศก์คือ การแนะนำข้อมูลส่วนตัวคร่าว ๆ เพื่อเป็นการทักทายและแนะนำตนเองให้นักท่องเที่ยวต่างชาติรู้จักว่าผู้ปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ในขณะนั้นคือใคร ภาษาอังกฤษที่ปรากฏการใช้คือ การทักทาย การแนะนำชื่อ และการแนะนำหน้าที่ที่รับผิดชอบ ดังข้อมูล (1)-(3)

- ข้อมูล (1) Good morning, I am (ชื่อเล่น). I am your tour guide today.
- (2) Good morning, My name is (ชื่อจริง). I am your tour guide today.
- (3) Good morning, My name is (ชื่อเล่น). I am from Phokhun Pamuang u-patham School. I am your tour guide today.

จากตัวอย่าง (1)-(3) จะเห็นได้ว่าการแนะนำตัวของกลุ่มเป้าหมายจะมีการใช้รูปแบบลำดับของคำพูดในรูปแบบเดียวกันกล่าวคือ เริ่มต้นด้วยการกล่าวทักทาย การแนะนำข้อมูลส่วนตัว และการแนะนำหน้าที่ที่รับผิดชอบ อย่างไรก็ตาม ปรากฏการใช้รูปแบบการแนะนำชื่อมากกว่า 1 รูปแบบ ได้แก่การใช้ I am และ My name is ทำให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีคลังคำศัพท์/รูปประโยคในการใช้สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนที่สามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม

4.1.2 กล่าวต้อนรับเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยว (Welcoming Tourists)

การกล่าวต้อนรับของกลุ่มเป้าหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อต้อนรับและเป็นการบอกกล่าวแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับชื่อของสถานที่ที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางมาถึง ดังข้อมูล (4)-(6)

- ข้อมูล (4) Welcome to Phetchabun.
- (5) Welcome to Phokhun Pamuang u-patham School.
- (6) Welcome to อนุสรณ์สถาน

จากข้อมูล (4)-(6) พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้คำว่า welcome ในการกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละแห่งภายในท้องถิ่น รวมทั้งยังสามารถปรับการใช้คำในการกล่าวต้อนรับไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นกล่าวถึงสถานที่ที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่เช่น จังหวัด หรือจะเป็นพื้นที่ที่แหล่งท่องเที่ยวเฉพาะเจาะจง

4.1.3 การใช้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว (Giving the information about tourist attractions)

การใช้ภาษาอังกฤษในการให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นของกลุ่มเป้าหมายมีการใช้คำศัพท์และรูปแบบประโยคที่หลากหลาย โดยจำแนกประเภทของประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้หลัก ๆ ออกเป็น ประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน (Present Tense) ประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ในอดีต (Past tense) และประโยคที่มีโครงสร้างกรรมวาจก (Passive voice) ดังข้อมูล (7)-(15)

ประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน

กลุ่มตัวอย่างมีการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการบอกรายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยว โดยปรากฏการใช้โครงสร้างประโยค Subject + Verb1 เพื่อเล่ารายละเอียดที่เป็นเหตุการณ์ปัจจุบัน ดังข้อมูล (7)-(9)

- ข้อมูล (7) There is an important historical site in this place called Pho Khun Pha Mueang Pagoda.
 (8) It appears that these 2 trees are still alive.
 (9) Some stories tell that the 1,000 years Plumeria tree in this place...

ประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ในอดีต (Past tense)

กลุ่มตัวอย่างมีการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการบอกรายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยว โดยปรากฏการใช้โครงสร้างประโยค Subject + Verb2 เพื่อเล่ารายละเอียดที่เป็นเหตุการณ์อดีต ดังข้อมูล (10)-(12)

- ข้อมูล (10) It used to be an old temple called 'Wat thung' and became the abandoned temple.
 (11) The villages renovated this place.
 (12) They both wished these trees would grow well if they could help Thai people from Khmer.

ประโยคที่มีโครงสร้างกรรมวาจก (Passive voice)

กลุ่มตัวอย่างมีการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการบอกรายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยว โดยปรากฏการใช้โครงสร้างประโยค Subject + Verb to be + Verb3 เพื่อเล่ารายละเอียดที่เป็นเหตุการณ์ที่เน้นผู้ถูกกระทำในตำแหน่งของประธานในประโยค ดังข้อมูล (13)-(15)

- (13) Pho Khun Pha Mueang Uppatham School is located in Lomsak sub-district, Mueang district, Phetchabun province.
 (14) It was built in 1760.
 (15) It was assumed that Pho Khun Pha Mueang and Pho Khun Bangklanghao planted 2 Plumeria trees for predications.

จากข้อมูล (7)-(15) พบว่า ผู้พูดสามารถเลือกใช้ภาษาอังกฤษในการบอกรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นของตนเองแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้ตามความเหมาะสมกับบริบท โดยผู้พูดสามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ระดับคำที่หลากหลาย โครงสร้างและรูปแบบประโยคที่หลากหลายและเหมาะสมกับสถานการณ์

4.1.4 การกล่าวขอบคุณและกล่าวอำลา (Saying Goodbye)

กลุ่มเป้าหมายปรากฏการใช้คำกล่าวขอบคุณ คือ คำว่า Thank you very much และการกล่าวอำลา คือ Goodbye ดังข้อมูล (16)

ข้อมูล (16) Ladies and gentlemen, it was my pleasure to be your tour guide. I hope you all enjoyed the tour. Thank you very much and goodbye. I hope to see you again sometime.

นอกจากการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการกล่าวขอบคุณและการกล่าวอำลาของกลุ่มเป้าหมายในข้อมูล (16) นั้น เห็นได้ว่ากลุ่มเป้าหมายยังมีการใช้คำที่แสดงความรู้สึกสุภาพ (Politeness) และให้คุณค่าต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติด้วยคำว่า Ladies and gentlemen, และ It was my pleasure to be your tour guide. การใช้ถ้อยคำดังกล่าวนอกจากจะแสดงความรู้สึกสุภาพและทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองแล้ว ยังสามารถสร้างความประทับใจต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติในการที่ผู้พูดสามารถเลือกใช้ระดับคำในภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างกันได้ตามความเหมาะสมของบริบทอีกด้วย

อย่างไรก็ดี การใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นของกลุ่มเป้าหมายนั้นเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอเนื้อหาของแหล่งท่องเที่ยวที่ตนเองได้รับมอบหมาย และเป็นการใช้ภาษาอังกฤษจากการท่องจำเนื้อหาเท่านั้น กลุ่มเป้าหมายไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษนอกเหนือจากเนื้อหาที่ได้ท่องจำไป การปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์เป็นเพียงการนำเสนอเนื้อหาจากมัคคุเทศก์เพียงฝ่ายเดียว ไม่ใช่การโต้ตอบสื่อสารระหว่างมัคคุเทศก์และนักท่องเที่ยว เมื่อได้มีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมในด้านความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่น พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความต้องการพัฒนาสำเนียงภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา ทักษะด้านการฟังเมื่อต้องโต้ตอบกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และการใช้ภาษาอังกฤษในการสร้างความบันเทิงให้นักท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งประกอบด้วย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารในสถานศึกษา ผู้วิจัยได้ข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นผลกระทบต่อความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า โรงเรียนพ่ขุนพาเมืองอุบลรัตน์ ยังไม่เคยได้รับอัตราครูชาวต่างชาติ หรือได้รับงบประมาณจัดสรรเพื่อจ้างครูชาวต่างชาติ หรืออาสาสมัครชาวต่างชาติเพื่อทำการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษมาก่อน ซึ่งทางโรงเรียนได้มีความพยายามเสนอขออัตราผู้สอนภาษาอังกฤษชาวต่างชาติผ่านองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น แต่มีข้อจำกัดด้านระเบียบและกฎหมาย ดังนั้น ปัจจุบันจึงมีเพียงครูชาวไทยที่มีคุณวุฒิตรงปฏิบัติหน้าที่สอนภาษาอังกฤษตามรายวิชาที่ได้กำหนดไว้ตามสาระการเรียนรู้ จำนวน ๑ คน และครูผู้สอนที่มีประสบการณ์อีก ๑ คนเท่านั้น รวมทั้งโรงเรียนได้ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษอื่น ๆ ที่ทางโรงเรียนหรือทางชุมชนกำหนดขึ้นเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ

โรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์มีความพร้อมด้านการจัดเตรียมมัลติมีเดียเพื่อให้บริการข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนแก่ชาวต่างชาติ โดยมีการจัดตั้งชมรมมัลติมีเดียท้องถิ่นบ้านห้วยโป่ง ตำบลบ้านหวาย ร่วมกับชุมชน ซึ่งประกอบไปด้วยศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันของโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ที่เคยเป็นตัวแทนปฏิบัติหน้าที่มัลติมีเดียท้องถิ่นและคนในชุมชนที่มีความประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่ มีการจัดสรรงบประมาณตอบแทนให้มัลติมีเดียเพื่อเป็นรายได้เสริม มีอุปกรณ์เครื่องเสียงเคลื่อนที่สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของมัลติมีเดียท้องถิ่น รวมถึงมีรถรับส่งมัลติมีเดียท้องถิ่นไปกลับระหว่างโรงเรียนและสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อให้มัลติมีเดียท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่ ณ สถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่นอกบริเวณโรงเรียน

นักเรียนของโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ยังมีโอกาสไม่มากนักในการเข้ารับการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษจากหน่วยงานภายนอก หรือมีหน่วยงานภายนอกเข้ามาช่วยพัฒนาศักยภาพภาษาอังกฤษ ณ สถานศึกษา โดยที่ผ่านมาได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาศักยภาพภาษาอังกฤษจากวิทยากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์เท่านั้น ด้วยข้อจำกัดหลายประการส่งผลกระทบต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้บริหารและครูผู้สอนจึงมีความต้องการพัฒนาความสามารถทั้งผู้สอนและผู้เรียน โดยส่งเสริมให้ผู้สอนเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และมีความต้องการสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่สามารถพัฒนาตนเองนอกเวลาหรือตามอัธยาศัย ใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ได้ เน้นเนื้อหาที่พัฒนาศักยภาพฟัง-พูด หรือเป็นโปรแกรมที่มาใช้กับคอมพิวเตอร์ได้

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชุมชนตำบลบ้านห้วยโป่ง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ประกอบด้วยผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชน และคนในชุมชน พบว่ามีความร่วมมือของคนในชุมชนที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นอย่างเข้มแข็ง โดยโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์เป็นสถานศึกษาที่พัฒนาศักยภาพนักเรียนให้ปฏิบัติหน้าที่มัลติมีเดียท้องถิ่นโดยใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ และยังเป็นการสร้างรายได้เสริมให้แก่นักเรียนผู้ปฏิบัติหน้าที่อีกด้วย วัดโพธิ์ชัย ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ในชุมชนและยังเป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ โดยมีเจ้าอาวาสวัดโพธิ์ชัยให้การสนับสนุนและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น หน่วยงาน/องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นและส่งเสริมหน้าที่มัลติมีเดียท้องถิ่นโดยเป็นหน่วยงานกลางที่จัดหากลุ่มนักท่องเที่ยว และติดต่อขอให้ทางโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์จัดเตรียมนักเรียนผู้ปฏิบัติหน้าที่มัลติมีเดียทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองก็ให้การสนับสนุนบุตรหลานเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาเป็นมัลติมีเดียท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอ ผู้ประกอบการในท้องถิ่นให้ความร่วมมือในการจัดจำหน่ายสินค้า OTOP เมื่อมีการจัดนิทรรศการหรือจัดงานประเพณีตามโอกาสต่าง ๆ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชมและเลือกซื้อสินค้าท้องถิ่นเป็นของที่ระลึกเป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชน ผู้ประกอบการโฮมสเตย์จำนวน ๓ แห่ง ภายในชุมชนห้วยโป่ง ตำบลบ้านหวาย เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการพักค้างคืนและได้เรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนทั้งจากการติดต่อโดยตรงจากนักท่องเที่ยวและติดต่อประสานงานผ่านองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น รวมทั้งยังมีการให้ความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกเช่นธนาคารออมสิน ให้การสนับสนุนป้าย สติกเกอร์

แผนที่ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชน และวิทยากรอบรมพัฒนาด้านการท่องเที่ยวจากมหาวิทยาลัยในจังหวัด

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ประกอบการโฮมสเตย์เกี่ยวกับความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ปัจจุบันชุมชนบ้านห้วยโป่ง ตำบลบ้านหวาย ได้มีการประชุมและกำหนดแผนการขยายเส้นทางท่องเที่ยวในชุมชนเพิ่มขึ้น โดยมีทั้งกิจกรรมเยี่ยมชมโบราณสถาน วัฒนธรรมการทอผ้า การแสดงแสงสกลอง การรับประทานอาหารท้องถิ่น และการเข้าพักโฮมสเตย์ภายในชุมชน โดยกำหนดเป็นการเที่ยวแบบ 1 วัน (1 day trip) ซึ่งผู้ประกอบการคาดว่าหลังจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ดีขึ้น จะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในท้องถิ่น จึงมีความต้องการให้ผู้ประกอบการและคนในชุมชนเตรียมพร้อมทางด้านการบริการและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อรับรองนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยมีขอบเขตเนื้อหา ดังนี้

1. เนื้อหาเกี่ยวกับโบราณสถานในเส้นทางท่องเที่ยว
2. เนื้อหาประวัติหมู่บ้าน (เมืองราด)
3. การเข้าพัก และการปฏิบัติตามข้อกำหนดเพื่อความปลอดภัย
4. แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในบริเวณใกล้เคียง
5. การแนะนำอาหารท้องถิ่น วัตถุดิบ รวมถึงข้อมูลความเป็นมาของอาหาร
6. ข้อมูลและประวัติการแสดงแสงสกลอง

โดยการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษแก่ผู้ประกอบการโฮมสเตย์อาจจัดทำสื่อในรูปแบบแผ่นพับ หนังสือเล่มเล็ก หรือสื่อการเรียนรู้ออนไลน์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสร้างความสะดวกสบายแก่ผู้ประกอบการในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ตามอัธยาศัย

จากผลการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายผู้วิจัยนำมาผลมาวิเคราะห์ตามทฤษฎีความต้องการ ตามสถานการณ์เป้าหมาย (Target Situation Need Analysis) แมคเคย์ และมังก์ท์ฟอร์ด (Mackay & Mountford, 1987), มันบาย (Munby, 1978) ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson & Waters, 1987) ซึ่งประกอบด้วย ๓ องค์ประกอบหลักได้แก่ ความจำเป็น ความขาดแคลน และความต้องการ ได้ผลสรุปดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายมีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในฐานะที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นโดยมีสถิติเฉลี่ย ๒-๓ ครั้ง/เดือน และชุมชนบ้านหวายมีแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่นจำนวนมาก ชุมชนจึงต้องการผลักดันและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักของบุคคลภายนอกและนักท่องเที่ยวต่างชาติ รวมทั้งเป็นการสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนด้วย

2. กลุ่มเป้าหมายยังคงมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งในด้านสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง และใกล้เคียงเจ้าของภาษามากที่สุด เนื่องจากผู้ปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นในปัจจุบัน ยังคงเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอเนื้อหาแบบ

การสื่อสารทางเดียวเท่านั้น เนื่องจากเป็นการท่องจำเนื้อหาหมาพูดนำเสนอให้ฟัง ณ แหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ แต่ยังไม่สามารถฟังคำถามเพื่อตอบคำถามได้ หรือยังไม่สามารถสนทนาโต้ตอบในประเด็นที่นอกเหนือจากเนื้อหาที่ท่องจำมาได้ รวมทั้งสถานศึกษาในชุมชนที่เป็นหลักในการฝึกนักเรียนให้เป็นมัคคุเทศก์ชุมชน ยังขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติที่จะสามารถฝึกฝนด้านสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษ และทักษะการสื่อสารสนทนาโต้ตอบ เพื่อพัฒนากลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพได้

3. กลุ่มเป้าหมายมีความต้องการสื่อการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นได้ โดยผู้เรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย นอกเวลาเรียนในโรงเรียน หรือตามเวลาและสถานที่ที่ผู้เรียนสะดวก อาจเป็นสื่อที่ใช้กับโทรศัพท์มือถือ หรือคอมพิวเตอร์ได้ โดยเนื้อหาประกอบไปด้วย

3.1 การกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว (Welcoming the guests)

3.2 การแนะนำตนเองและทีมงาน (Introducing your staff members and yourself)

3.3 การแนะนำกำหนดการท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ (Giving information about the tour program within Banwai Sub-district Lomsak District Phetchabun Province)

3.4 การบอกรายละเอียดคร่าว ๆ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ (Telling the group briefly about the history and some facts of the tourist attractions within Banwai Sub-district Lomsak District Phetchabun Province)

3.5 การแจ้งให้นักท่องเที่ยวลงจากรถ (When the tour coach/the boat reaches your destination, politely ask the tourists to get off the tours coach)

3.6 การแจ้งให้นักท่องเที่ยวเคลื่อนที่ตามมัคคุเทศก์ (Waiting until everyone is off the tour coach; or the boat. Taking them to where you will begin the tour)

3.7 การกล่าวอำลา (Saying goodbye)

3.8 สำนวนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นมัคคุเทศก์ (Useful Expressions for Tour Guide)

4.2 การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

จากการเก็บข้อมูลวิจัยเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 25 คน ประกอบไปด้วย ตัวแทนนักเรียนโรงเรียนพ่อขุนผาเมือง

อุปถัมภ์เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้อำนวยการและครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนพ่อบุณผาเมืองอุปถัมภ์ ผู้นำชุมชน ตัวแทนผู้ประกอบการ และตัวแทนชาวบ้านในตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการสัมภาษณ์ในประเด็นความต้องการเกี่ยวกับเนื้อหาและรูปแบบ ของสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความ พอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับแหล่งท่องเที่ยวในตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ต้องการเนื้อหาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ โดยเน้นใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอ แหล่งท่องเที่ยวในชุมชน ได้แก่ เจดีย์พ่อบุณผาเมือง วัดโพธิ์ชัย ดันจำปาพันปี เจดีย์พระนางสิงขรเทวี วัด โพธิ์ชัย ข้าวสารดำ ประเพณีเส็งกลอง อนุสรณ์สถานเมืองราด และกลุ่มผ้าทอบ้านห้วย นอกจากนี้กลุ่ม ผู้ประกอบการและชาวบ้านในชุมชนมีความเห็นตรงกันว่ามีความต้องการให้นักเรียนในชุมชนเป็นสื่อกลาง ในการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวโดยการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวและเป็นผู้ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในชุมชนไปยังนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ โดยจะผ่านช่องทาง ออนไลน์ต่างๆ เช่น ยูทูบ tiktok facebook เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการและครู และนักเรียนจากโรงเรียนพ่อบุณผาเมืองอุปถัมภ์ ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็น โรงเรียนที่มีเด็กนักเรียนทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น และเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด พบว่า นักเรียนฝึกภาษาอังกฤษจากการท่องจำ ไม่ได้รู้ความหมายที่แท้จริงของ คำศัพท์ และประโยค มีการใช้ระบบพี่สอนน้องในการฝึกภาษาอังกฤษเพื่อการเป็นมัคคุเทศก์ ฝึกเพียงแค่ เดือนละ 2-3 ครั้ง ทางโรงเรียนจึงต้องการเนื้อหาที่เน้นทักษะการฟัง-พูด และต้องการให้นักเรียนสามารถ สื่อสารได้ตอบกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้

บทสัมภาษณ์ที่ 1

“ที่ชุมชนจะมีเด็กๆ จากพ่อบุณผาเมืองอุปถัมภ์ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นะคะ เวลา มี นักท่องเที่ยวมาเด็กๆ ก็จะออกไปนำเที่ยว ก็จะพูดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษค่ะ”

(ผู้อำนวยการโรงเรียน)

บทสัมภาษณ์ที่ 2

“ส่วนใหญ่เด็กๆ จะอธิบายแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนค่ะ จะเริ่มจากเจดีย์พ่อบุณผาเมือง ดันจำปาพันปีที่อยู่ในโรงเรียน จากนั้นก็จะเป็นวัดโพธิ์ชัยในวัดจะมีเจดีย์พระนางสิงขรเทวี ศาลาข้าวสารดำ หลวงพ่อตากแดด แล้วก็พานักท่องเที่ยวไปที่อนุสรณ์สถานเมืองราด และที่สุดท้ายจะพาไปซื้อผ้าไหมล่อน ที่บ้านป่าทองหยุน”

(ประธานกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านห้วย)

บทสัมภาษณ์ที่ 3

“ประเพณีหลักๆ ของเราจะเป็นการเสี่ยงกลอง เหมือนการแข่งขันตีกลองว่าใครจะตีเพราะกว่ากัน เมื่อก่อนโควิดก็จะมีการจัดแข่งกันในงานประจำปีของจังหวัดอย่างงานพ่อบุณ”

(ตัวแทนผู้ประกอบการ)

บทสัมภาษณ์ที่ 4

“ภาษาอังกฤษที่ใช้ก็จะเป็นการทักทาย อธิบายที่เที่ยว และการบอกสถานที่ท่องเที่ยว พอติเมื่อสองสามปีก่อนเคยมีคนมาอบรมค่ะ เราก็ใช้รูปแบบนั้นมา แต่เด็กก็ไม่เข้าใจความหมายนะคะ เราใช้ระบบที่สอนน้องค่ะ แบบท่องจำ แต่ถ้าได้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่จะให้เค้าฝึกออกเสียงหรือรู้ความหมายด้วยคงจะดีกว่านี้ค่ะ”

(ตัวแทนครูโรงเรียนพ่อบุณผาเมืองอุปถัมภ์)

บทสัมภาษณ์ที่ 5

“ผมอยากให้เด็กนักเรียนเป็นคนสื่อสาร หรือประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวมากกว่า อาจจะทำเป็นพวดยุทูบ อะไรพวกนี้ เหมือนว่าให้เค้าแข่งกันแล้วมีค่าขนมให้ ถ้าเค้าพูดภาษาอังกฤษได้ยิ่งดีเลยครับ”

(ตัวแทนผู้ประกอบการ)

บทสัมภาษณ์ที่ 6

“ข้ากรเรียนไม่ไหวค่ะอาจารย์ จำไม่ได้ ไม่รู้จะพูดอย่างไร ให้เด็กๆ ดีกว่า เพราะเค้าก็เป็นมัคคุเทศก์อยู่แล้ว”

(ตัวแทนผู้ประกอบการ)

2. ในประเด็นของการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับแหล่งท่องเที่ยวในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ต้องการสื่อที่สามารถฝึกการฟัง และการพูดให้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด เนื่องจากขาดวิทยากร/ครูผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษาในการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

บทสัมภาษณ์ที่ 7

“จริงช่วงนี้โควิดก็เขอะนะคะ ถ้าได้สื่อที่เป็นแบบออนไลน์น่าจะดีค่ะ เพราะเด็กจะฝึกด้วยตัวเองได้ และที่โรงเรียนเราก็มีอินเทอร์เน็ตฟรีที่ให้เด็กมาใช้ได้ตลอดค่ะ”

(ผู้อำนวยการโรงเรียน)

บทสัมภาษณ์ที่ 8

“ผมอ่านไม่ออกเลยครับ ไม่รู้ความหมายศัพท์เลย อยากให้สอนตั้งแต่เริ่มต้นเลยได้ไหมครับ”

(ตัวแทนนักเรียน)

บทสัมภาษณ์ที่ 9

“ผมอยากพูดได้นะคะ แต่มันไม่รู้จะพูดยังไง แต่ถ้ามีคนมาฝึกให้ก็น่าจะดีครับ”

(ตัวแทนนักเรียน)

บทสัมภาษณ์ที่ 10

“เด็กๆ สามารถพูดตามที่ท่องจำมาค่ะ แต่เค้าตอบโต้ไม่ได้ เวลานั้นที่ท่องเที่ยวถามกลับมาเค้าก็จะนิ่งเพราะตอบไม่ได้ เลยอยากได้สื่อที่ช่วยฝึกทักษะฟังพูดค่ะ”

(ตัวแทนครู โรงเรียนพ่อนขุนผาเมืองอุปถัมภ์)

บทสัมภาษณ์ที่ 11

“เป็นสื่อออนไลน์ก็ดีค่ะ เพราะตอนนี้สถานการณ์โควิด เด็กๆ ไม่ได้มาโรงเรียน ก็เลยไม่ได้ฝึกเลย ถ้ามีสื่ออาจจะช่วยได้ค่ะ”

(ตัวแทนครู โรงเรียนพ่อนขุนผาเมืองอุปถัมภ์)

ดังนั้นผู้วิจัยได้วางแผนในการจัดทำสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบโปรแกรมที่สามารถใช้ในการฝึกฟังเสียงการพูดภาษาอังกฤษจากสำเนียงเจ้าของภาษาและฝึกพูดเทียบเสียงจากโปรแกรม โดยโปรแกรมสามารถแสดงผลการออกเสียงเทียบเคียงระหว่างผู้ฝึกภาษาและเสียงที่บันทึกในโปรแกรมว่าใกล้เคียงมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวดังกล่าวที่จะนำไปทดลองใช้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จะมีการกำหนดเนื้อหาที่เกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ด้วยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นรูปแบบของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และเนื้อหารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการปรับเนื้อหาจากหนังสือ English for Tourist Guide ของ เลิศพร ภาระสกุล (2019) ดังนี้

4.2.1 ภาษาอังกฤษสำหรับภาคฤดูร้อน

1. Welcoming Tourists (การกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว)

Speaking Practice

Good morning, ladies and gentlemen. Welcome to Ban Wai Sub-district, the land of history and culture of Lomsak, Phetchabun province. First of all, let's me introduce myself, my name is (ใส่ชื่อตัวเอง) and I'll be your guide today.

Useful Expressions

Good morning.

Good afternoon.

Good evening.

Welcome to Ban Wai Sub-district.

let me introduce myself, my name is (ใส่ชื่อตัวเอง)

I'll be your guide today.

2. Explaining program (การอธิบายโปรแกรมท่องเที่ยวในชุมชน)

Speaking Practice

Ladies and gentlemen, today we will take about three hours to visit each place in our community. We will stop at each place for 45 minutes. You will then have time to look around and take pictures. Today we will visit Pho Khun Pha Mueang Pagoda, and then Pon Chai temple, Muang Rad Monument and Ban Wai Weaving Group. I hope you will enjoy the tour.

Useful Expressions

Today we will take about three hours to visit each place.

We will stop at each place for 45 minutes.

You will then have time to look around and take pictures.

Today we will visit Pho Khun Pha Mueang Pagoda.

I hope you will enjoy the tour.

3. Describing Interesting Places (การอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวและการพำนักรถท่องเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ)

Speaking Practice

At Pho Khun Pha Mueang Pagoda

Hello everyone! We are now at Pho Khun Pha Mueang Pagoda. It is located in Pho Khun Pha Mueang Uppatham School. It was built in 1760 as his personal pagoda and people can pay their respects. Next to the pagoda, there is a big tree, called “ถ้ำนันทม” in Thai and Plumeria tree in English. It is called 1,000 years Plumeria tree or “ต้นจำปาขาว” because it was planted over 1,000 years in the reign of Pho Khun Pha Mueang and Pho Khun Bangklanghao. It was assumed that the tree was planted by Pho Khun Pha Mueang and Pho Khun Bangklanghao predication about going to the war. They both wished these trees would grow well if they could help Thai people get a freedom from Khmer but if they could not, these trees would wither and die. At the present, it appears that these 2 trees are still alive.

Some stories tell that the 1,000 years Plumeria tree in this place was planted by Pho Khun Pha Mueang and Phra Nang Singkhon Thewi for paying their respect to the pagoda.

OK. Everyone, we will be here for 20 minutes. You can look around and take a photo. We will meet here again at 9.40.

(20 minutes later)

Is everyone here? Alright, Let's move to Pon Chai temple to see Phra Nang Singkhon Thewi pagoda and the black rice. Please be careful when you get on the car.

Useful Expressions

Hello everyone, we are now at Pho Khun Pha Mueang Pagoda.

It is located in Pho Khun Pha Mueang Uppatham School.

It was built in 1760.

we will be here for 20 minutes.

You can look around and take a photo.

We will meet here again at 9.40.

Is everyone here?

Let's move to Pon Chai temple to see Phra Nang Singkhon Thewi pagoda and the black rice.

Please be careful when you get on the car.

At Pon Chai Temple

Phra Nang Singkhon Thewi pagoda (เจดีย์พระนางสิงขรเทวี)

Hello everyone, this is Phra Nang Singkhon Thewi pagoda. It's located in Pon Chai Temple. The pagoda is a combination style of Sukhothai and Laos with the high lotus-bud facet base. It's made of brick and cement and its height is 14 meters. It is assumed that this pagoda was built around the same time as Pho Khun Pha Mueang pagoda. This chedi was built as the remembrance of Phra Nang Singkhon Thewi, the wife of Pho Khun Pha Mueang.

Ladies and gentlemen, let's move to the black rice pavilion.

Seng Klong Tradition (ประเพณีเซ็งกลอง)

Seng Klong is a folk play of Lomsak people. It's popular to play in the annual events such as Bun Bang Fai Festival, Songkran Festival, etc., which is considered as the charm of the folk drums that connect the relationship of people in the community as well as bring amusement and victory to the village.

Seng means a competition.

Seng Klong means drum competition which is measured by loudness or some may compete with the beauty of sound, clear sound, bass or treble, etc.

The black rice pavilion (ข้าวสารดำ)

This is the black rice. There are two legends of the black rice, the first is presumed that it is the rice in the treasury which is burned and felt on the ground by Phra Nang Singkhon Thewi for over 100 years. The second legend is about the belief, people use it as an amulet. Pho Khun Pha Mueang gives the rice to soldiery as an amulet when they go to the war.

Please feel free to look around or take pictures. We'll be back here in twenty minutes, at 10 o'clock."

(20 minutes later)

Is everyone here? OK. Let's move to Muang Rad Monument. Please be careful when you get on the car.

Useful Expressions

This is Phra Nang Singkhon Thewi pagoda.

The pagoda is a combination styles of Sukhothai and Laos with the high lotus-bud facet base.

It's made of brick and cement and its height is 14 meters.

This chedi was built as the remembrance of Phra Nang Singkhon Thewi, the wife of Pho Khun Pha Mueang.

Let's move to the black rice pavilion.

This is the black rice.

There are two legends of the black rice.

Please feel free to look around or take pictures.

We'll be back here in twenty minutes, at 10 o'clock."

Muang Rad Monument (อนุสรณ์สถานเมืองราด)

Ladies and gentlemen, now we are at Muang Rad Monument. It was built in 2003 to praise and spread the honor of Pho Khun Pha Mueang who was the great knight of Mueang Rad city by the 36th governor of Phetchabun, Mr. Direk Tuengfang.

The monument was separated into two parts, the front of the monument is the statute of Pho Knun Pha Mueang standing and pointing his finger to the ground which means this land belongs to him. It was surrounded by 5 poles indicating to 5 Buddha. Moreover, the 4 sides of monument stand are the history of Pho Khun Pha Mueang.

The back of the monument is the museum indicates the history of Pho Khun Pha Mueang, and the equipment used in the period time such as the tools made from stone, knife, bracelet, and others things concerning life of the people in Mueang Rad city.

Ban Wai Weaving Group (กลุ่มการทอผ้าบ้านห้วย)

Hello everybody! Now we arrived Ban Wai Weaving Group. And this is Mae Thongyun Kondee. She is the leader of Ban Wai Weaving Group which is opened for all to learn about the tools, the accessories, the process of weaving, and how to do the weaving.

The uniqueness of Pha Sin (or skirt) of Ban Wai is the values of its different cultures. Sin Hua Dang Teen Gan is the original of Tai Lom people. Pha Sin is made from cotton or silk. There are 3 parts of Pha Sin; Hua Sin, Tua Sin, and Teen Gan or Gan. The first part is Hua Sin with red (Like this show Pha Sin to the tourist) It's made from shellac or sappanwood. The popular pattern is kid and knot fabric. It is sewed on the top of the skirt. The second is Tua Sin (Like this). It is a fabric which is worn as a skirt. It is originally weaved in vertical pattern. And the last is Teen Gan or Gan (Like this). It is a bottom part of the skirt. It is weaved in horizontal pattern and called "teen gan" or "cheung gan".

Useful Expressions

Hello everybody, now we arrived at Ban Wai Weaving Group.

Pha Sin is made from cotton or silk.

There are 3 parts of Pha Sin; Hua Sin, Tua Sin, and Teen Gan or Gan.

It is called “teen gan” or “cheung gan”.

4. Saying goodbye (การกล่าวอำลา)

เมื่อเราพานักท่องเที่ยวทัวร์ในชุมชนของเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็ต้องกล่าวอำลาค่ะ มาดูประโยคที่ใช้และฝึกพูดกันได้เลยค่ะ

Speaking Practice

Ladies and gentlemen, it was my pleasure to be your tour guide. I hope you all enjoyed the tour. Thank you very much and goodbye. I hope to see you again sometime.

Useful Expressions

it was my pleasure to be your tour guide

I hope you all enjoyed the tour

Thank you very much and goodbye

I hope to see you again sometime

5. Additional Useful Expressions for Tour Guide (จำนวนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นมัคคุเทศก์)

1. Remind tourists (การแจ้งเตือน ใช้เมื่อผู้พูดต้องการเตือนนักท่องเที่ยวเพื่อให้ระมัดระวังกับสิ่งที้อาจก่อให้เกิดอันตรายได้)

Please mind your step/head.

Please be careful when crossing the road.

Please be careful, the path is slippery here.

Please keep away from the fire.

Please do not touch that.

Please hold the rail firmly.

2. Asking for questions (การเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สอบถามหากมีข้อสงสัย)

Do you have any questions?

Do you have any more questions?

3. Asking tourist to repeat questions (การถามซ้ำในกรณีที่ไม่ได้ยินสิ่งที่นักท่องเที่ยวพูดหรือถาม)

Sorry.

Pardon.

I beg your pardon.

Excuse me. Would you repeat that, please?

Would you say that again, please?

4. Asking tourist to pay attention (เมื่อต้องการให้นักท่องเที่ยวตั้งใจฟังผู้พูด)

Attention, please.

Excuse me, everyone. May I have your attention, please?

5. Informing tourist about the rule (แจ้งกฎระเบียบของการเข้าเยี่ยมชมในแต่ละสถานที่)

In order to avoid some problems or being offended, I need your cooperation
in complying with the rules here:

Please take off your shoes and leave them right there on the racks.

Please leave your belongings at the counter.

Please do not touch any objects inside.

No food or drink is allowed inside.

No smoking or taking pictures inside, please.”

4.3 ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐาน ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

จากการเก็บข้อมูลวิจัยเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการนำสื่อการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ประกอบไปด้วย นักเรียนโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุบลรัตน์เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ประเมินผลการใช้สื่อการสอนโดยการประเมินความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สรุปผลการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการวัดระดับความพึงพอใจของนักเรียน โรงเรียน พอขุนผาเมืองอุปถัมภ์ หลังการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยชุมชน

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		
	(<i>X</i>)	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. สื่อการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	3.97	0.71	มาก
2. ภาษาที่ใช้ในสื่อการเรียนรู้มีความง่ายต่อความเข้าใจ	3.97	0.71	มาก
3. คำอ่านที่สื่อการเรียนรู้ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	4.17	0.59	มาก
4. ภาพประกอบในสื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหา	4.03	0.66	มาก
5. เนื้อหาในสื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน	3.90	0.75	มาก
6. เนื้อหาในสื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับบริบทและง่ายต่อความเข้าใจ	4.13	0.50	มาก
7. สื่อการเรียนรู้มีความง่ายต่อการใช้งาน	4.07	0.64	มาก
8. หลังจากใช้สื่อการเรียนรู้แล้วท่านมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.20	0.48	มาก
9. ท่านสามารถนำสื่อการเรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการเรียนของตนเองได้	4.13	0.50	มาก
10. ท่านสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเป็นมัคคุเทศก์ได้อย่างมั่นใจมากขึ้น	4.10	0.66	มาก
รวม	4.07	0.62	มาก

จากตารางที่ 1 หลังการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวชุมชน โดยภาพรวมแล้วพบว่ากลุ่มตัวอย่าง มีความพึงพอใจในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความพอใจในระดับมากทุกข้อ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อศึกษาความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และเพื่อประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์คือ การวิเคราะห์ความต้องการสถานการณ์เป้าหมาย (Target Situation Need Analysis) แมคเคย์ และมังก์ท์ฟอร์ด (Mackay & Mountford, 1987), มังก์บาย (Munby, 1978) ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson & Waters, 1987) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ค่าเฉลี่ย เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ ดังนี้

5.1.1 ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

5.1.2 สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

5.1.3 ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

5.1.1 ความจำเป็นและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บได้โดยการสนทนากลุ่มจากกลุ่มเป้าหมายคือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 25 คน ประกอบไปด้วยนักเรียนและศิษย์เก่าโรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้อำนวยการและครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนพ่อบุญผาเมืองอุปถัมภ์ ผู้นำชุมชนผู้ประกอบการ และชาวบ้านในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยแนวคิดการวิเคราะห์ความต้องการสถานการณ์เป้าหมาย (Target Situation Need Analysis) แมคเคย์ และมังก์ท์ฟอร์ด (Mackay & Mountford, 1987), มันบาย (Munby, 1978) ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson & Waters, 1987) พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในฐานะที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นโดยมีสถิติเฉลี่ย ๒-๓ ครั้ง/เดือน และชุมชนบ้านหวายมีแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่นจำนวนมาก ชุมชนจึงต้องการผลักดันและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักของบุคคลภายนอกและนักท่องเที่ยวต่างชาติ รวมทั้งเป็นการสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชนด้วย

กลุ่มเป้าหมายยังคงมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งในด้านสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง และไวยากรณ์ของภาษามากที่สุดเนื่องจากผู้ปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นในปัจจุบัน ยังคงเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอเนื้อหาแบบการสื่อสารทางเดียวเท่านั้น เนื่องจากการท่องเที่ยวจำเป็นต้องหาผู้นำเสนอให้ฟัง ณ แหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ แต่ยังไม่สามารถฟังคำถามเพื่อตอบคำถามได้ หรือยังไม่สามารถสนทนาโต้ตอบในประเด็นที่นอกเหนือจากเนื้อหาที่ท่องจำมาได้ รวมทั้งสถานศึกษาในชุมชนที่เป็นหลักในการฝึกนักเรียนให้เป็นมัคคุเทศก์ชุมชน ยังขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติที่จะสามารถฝึกฝนด้านสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษ และทักษะการสื่อสารสนทนาโต้ตอบ เพื่อพัฒนากลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพได้

กลุ่มเป้าหมายมีความต้องการสื่อการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นได้ โดยผู้เรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย นอกเวลาเรียนในโรงเรียน หรือตามเวลาและสถานที่ที่ผู้เรียนสะดวก อาจเป็นสื่อที่ใช้กับโทรศัพท์มือถือ หรือคอมพิวเตอร์ได้ โดยเนื้อหาประกอบได้ด้วย

๓.๑ การกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว (Welcoming the guests)

๓.๒ การแนะนำตนเองและทีมงาน (Introducing your staff members and yourself)

๓.๓ การแนะนำกำหนดการท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัด เพชรบูรณ์ (Giving information about the tour program within Banwai Sub-district Lomsak District Phetchabun Province)

๓.๔ การบอกรายละเอียดคร่าว ๆ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ (Telling the group briefly about the history and some facts of the tourist attractions within Banwai Sub-district Lomsak District Phetchabun Province)

๓.๕ การแจ้งให้นักท่องเที่ยวลงจากรถ (When the tour coach/the boat reaches your destination, politely ask the tourists to get off the tours coach

๓.๖ การแจ้งให้นักท่องเที่ยวเคลื่อนที่ตามมัคคุเทศก์ (Waiting until everyone is off the tour coach; or the boat. Taking them to where you will begin the tour)

๓.๗ การกล่าวอำลา (Saying goodbye)

๓.๘ ส่วนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นมัคคุเทศก์ (Useful Expressions for Tour Guide)

5.1.2 สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่น ตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับแหล่งท่องเที่ยวในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัด เพชรบูรณ์ต้องการเนื้อหาภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ โดยเน้นใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน ได้แก่ เจดีย์พ่อขุนผาเมือง วัดโพธิ์ชัย ด่านจำปาพันปี เจดีย์พระนางสิงขรเทวี วัดโพธิ์ชัย ข้าวสารดำ ประเพณีเส็งกลอง อนุสรณ์สถานเมืองราด และกลุ่มผ้าทอบ้านหวาย นอกจากนี้กลุ่มผู้ประกอบการและชาวบ้านในชุมชนมีความเห็นตรงกันว่ามีความต้องการให้นักเรียนในชุมชนเป็นสื่อกลางในการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวโดยการเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวและเป็นผู้ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในชุมชนไปยังนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ โดยจะผ่านช่องทางออนไลน์ต่างๆ Youtube Tiktok Facebook เป็นต้น โรงเรียนพ่อขุนผาเมืองอุบลรัตน์ ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นโรงเรียนที่มีเด็กนักเรียนทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น และเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ทางโรงเรียนจึงต้องการเนื้อหาที่เน้นทักษะการฟัง-พูด และต้องการให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้ตอบกับนักท่องเที่ยวต่างชาติได้

ในประเด็นของการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับแหล่งท่องเที่ยวในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ต้องการสื่อที่สามารถฝึกการฟังและ

การพูดให้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด เนื่องจากชาววิทยากร/ครูผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษาในการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนั้นผู้วิจัยได้วางแผนในการจัดทำสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบโปรแกรมที่สามารถใช้ในการฝึกฟังเสียงการพูดภาษาอังกฤษจากสำเนียงเจ้าของภาษาและฝึกพูดเทียบเสียงจากโปรแกรม โดยโปรแกรมสามารถแสดงผลการออกเสียงเทียบเคียงระหว่างผู้ฝึกภาษาและเสียงที่บันทึกในโปรแกรมว่าใกล้เคียงมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวดังกล่าวที่จะนำไปทดลองใช้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จะมีการกำหนดเนื้อหาที่เกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ด้วยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นรูปแบบของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และเนื้อหารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการปรับเนื้อหาจากหนังสือ English for Tourist Guide ของ เลิศพร ภาระสกุล และผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาในการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่น ในตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ดังนี้

4.2.1 ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์

1. Welcoming Tourists (การกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว)

Speaking Practice

Good morning, ladies and gentlemen. Welcome to Ban Wai Sub-district, the land of history and culture of Lomsak, Phetchabun province. First of all, let's me introduce myself, my name is (ใส่ชื่อตัวเอง) and I'll be your guide today.

Useful Expressions

Good morning.

Good afternoon.

Good evening.

Welcome to Ban Wai Sub-district.

let me introduce myself, my name is (ใส่ชื่อตัวเอง)

I'll be your guide today.

2. Explaining program (การอธิบายโปรแกรมท่องเที่ยวในชุมชน)

Speaking Practice

Ladies and gentlemen, today we will take about three hours to visit each place in our community. We will stop at each place for 45 minutes. You will then have time to look around and take pictures. Today we will visit Pho Khun Pha Mueang Pagoda, and then Pon Chai temple, Muang Rad Monument and Ban Wai Weaving Group. I hope you will enjoy the tour.

Useful Expressions

Today we will take about three hours to visit each place.

We will stop at each place for 45 minutes.

You will then have time to look around and take pictures.

Today we will visit Pho Khun Pha Mueang Pagoda.

I hope you will enjoy the tour.

3. Describing Interesting Places (การอธิบายสถานที่ท่องเที่ยวและการพำนักรท่องเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ)

Speaking Practice

At Pho Khun Pha Mueang Pagoda

Hello everyone! We are now at Pho Khun Pha Mueang Pagoda. It is located in Pho Khun Pha Mueang Uppatham School. It was built in 1760 as his personal pagoda and people can pay their respects. Next to the pagoda, there is a big tree, called “ลิ้นทม” in Thai and Plumeria tree in English. It is called 1,000 years Plumeria tree or “ต้นจำปาขาว” because it was planted over 1,000 years in the reign of Pho Khun Pha Mueang and Pho Khun Bangklanghao. It was assumed that the tree was planted by Pho Khun Pha Mueang and Pho Khun Bangklanghao predications about going to the war. They both wished these trees would grow well if they could help Thai people got a freedom from Khmer but if they could not, these trees would wither and die. At the present, it appears that these 2 trees are still alive.

Some stories tell that the 1,000 years Plumeria tree in this place was planted by Pho Khun Pha Mueang and Phra Nang Singkhon Thewi for paying their respect to the pagoda.

OK. Everyone, we will be here for 20 minutes. You can look around and take a photo.
We will meet here again at 9.40.

(20 minutes later)

Is everyone here? Alright, Let's move to Pon Chai temple to see Phra Nang Singkhon Thewi pagoda and the black rice. Please be careful when you get on the car.

Useful Expressions

Hello everyone, we are now at Pho Khun Pha Mueang Pagoda.

It is located in Pho Khun Pha Mueang Uppatham School.

It was built in 1760.

we will be here for 20 minutes.

You can look around and take a photo.

We will meet here again at 9.40.

Is everyone here?

Let's move to Pon Chai temple to see Phra Nang Singkhon Thewi pagoda and the black rice.

Please be careful when you get on the car.

At Pon Chai Temple

Phra Nang Singkhon Thewi pagoda (เจดีย์พระนางสิงขรเทวี)

Hello everyone, this is Phra Nang Singkhon Thewi pagoda. It's located in Pon Chai Temple. The pagoda is a combination style of Sukhothai and Laos with the high lotus-bud facet base. It's made of brick and cement and its height is 14 meters. It is assumed that this pagoda was built around the same time as Pho Khun Pha Mueang pagoda. This chedi was built as the remembrance of Phra Nang Singkhon Thewi, the wife of Pho Khun Pha Mueang.

Ladies and gentlemen, let's move to the black rice pavilion.

Seng Klong Tradition (ประเพณีเซิ้งกลอง)

Seng Klong is a folk play of Lomsak people. It's popular to play in the annual events such as Bun Bang Fai Festival, Songkran Festival, etc., which is considered as the charm of the folk drums that connect the relationship of people in the community as well as bring amusement and victory to the village.

Seng means a competition.

Seng Klong means drum competition which is measured by loudness or some may compete with the beauty of sound, clear sound, bass or treble, etc.

The black rice pavilion (ข้าวสารดำ)

This is the black rice. There are two legends of the black rice, the first is presumed that it is the rice in the treasury which is burned and felt on the ground by Phra Nang Singkhon Thewi for over 100 years. The second legend is about the belief, people use it as an amulet. Pho Khun Pha Mueang gives the rice to soldiery as an amulet when they go to the war.

Please feel free to look around or take pictures. We'll be back here in twenty minutes, at 10 o'clock."

(20 minutes later)

Is everyone here? OK. Let's move to Muang Rad Monument. Please be careful when you get on the car.

Useful Expressions

This is Phra Nang Singkhon Thewi pagoda.

The pagoda is a combination styles of Sukhothai and Laos with the high lotus-bud facet base.

It's made of brick and cement and its height is 14 meters.

This chedi was built as the remembrance of Phra Nang Singkhon Thewi, the wife of Pho Khun Pha Mueang.

Let's move to the black rice pavilion.

This is the black rice.

There are two legends of the black rice.

Please feel free to look around or take pictures.

We'll be back here in twenty minutes, at 10 o'clock."

Muang Rad Monument (อนุสรณ์สถานเมืองราด)

Ladies and gentlemen, now we are at Meuang Rad Monument. It was built in 2003 to praise and spread the honor of Pho Khun Pha Mueang who was the great knight of Mueang Rad city by the 36th governor of Phetchabun, Mr. Direk Tuengfang.

The monument was separated into two parts, the front of the monument is the statute of Pho Knun Pha Mueang standing and pointing his finger to the ground which means this land belongs to him. It was surrounded by 5 poles indicating to 5 Buddha. Moreover, the 4 sides of monument stand are the history of Pho Khun Pha Mueang.

The back of the monument is the museum indicates the history of Pho Khun Pha Mueang, and the equipment used in the period time such as the tools made from stone, knife, bracelet, and others things concerning life of the people in Mueang Rad city.

Ban Wai Weaving Group (กลุ่มการทอผ้าบ้านห้วย)

Hello everybody! Now we arrived Ban Wai Weaving Group. And this is Mae Thongyun Kondee. She is the leader of Ban Wai Weaving Group which is opened for all to learn about the tools, the accessories, the process of weaving, and how to do the weaving.

The uniqueness of Pha Sin (or skirt) of Ban Wai is the values of its different cultures. Sin Hua Dang Teen Gan is the original of Tai Lom people. Pha Sin is made from cotton or silk. There are 3 parts of Pha Sin; Hua Sin, Tua Sin, and Teen Gan or Gan. The first part is Hua Sin with red (Like this show Pha Sin to the tourist) It's made from shellac or sappanwood. The popular pattern is kid and knot fabric. It is sewed on the top of the skirt. The second is Tua Sin (Like this). It is a fabric which is worn as a skirt. It is originally weaved in vertical pattern. And the last is Teen Gan or Gan (Like this). It is a bottom part of the skirt. It is weaved in horizontal pattern and called "teen gan" or "cheung gan".

Useful Expressions

Hello everybody, now we arrived at Ban Wai Weaving Group.

Pha Sin is made from cotton or silk.

There are 3 parts of Pha Sin; Hua Sin, Tua Sin, and Teen Gan or Gan.

It is called “teen gan” or “cheung gan”.

4. Saying goodbye (การกล่าวอำลา)

เมื่อเราพานักท่องเที่ยวทัวร์ในชุมชนของเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็ต้องกล่าวอำลาค่ะ มาดูประโยคที่ใช้และฝึกพูดกันได้เลยค่า

Speaking Practice

Ladies and gentlemen, it was my pleasure to be your tour guide. I hope you all enjoyed the tour. Thank you very much and goodbye. I hope to see you again sometime.

Useful Expressions

it was my pleasure to be your tour guide

I hope you all enjoyed the tour

Thank you very much and goodbye

I hope to see you again sometime

5. Additional Useful Expressions for Tour Guide (สำนวนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นมัคคุเทศก์)

1. Remind tourists (การแจ้งเตือน ใช้เมื่อผู้พูดต้องการแจ้งเตือนนักท่องเที่ยวเพื่อให้ระมัดระวังกับสิ่งที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้)

Please mind your step/head.

Please be careful when crossing the road.

Please be careful, the path is slippery here.

Please keep away from the fire.

Please do not touch that.

Please hold the rail firmly.

2. Asking for questions (การเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สอบถามหากมีข้อสงสัย)

Do you have any questions?

Do you have any more questions?

3. Asking tourist to repeat questions (การถามซ้ำในกรณีที่ไม่ได้ยินสิ่งที่นักท่องเที่ยวพูดหรือถาม)

Sorry.

Pardon.

I beg your pardon.

Excuse me. Would you repeat that, please?

Would you say that again, please?

4. Asking tourist to pay attention (เมื่อต้องการให้นักท่องเที่ยวตั้งใจฟังผู้พูด)

Attention, please.

Excuse me, everyone. May I have your attention, please?

5. Informing tourist about the rule (แจ้งกฎระเบียบของการเข้าเยี่ยมชมในแต่ละสถานที่)

In order to avoid some problems or being offended, I need your cooperation in complying with the rules here:

Please take off your shoes and leave them right there on the racks.

Please leave your belongings at the counter.

Please do not touch any objects inside.

No food or drink is allowed inside.

No smoking or taking pictures inside, please.”

5.1.3 ผลประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

จากการเก็บข้อมูลวิจัยเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการท่องเที่ยวตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการนำสื่อการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ประกอบไปด้วย นักเรียนโรงเรียนพ่อนุ่นผาเมืองอุปถัมภ์เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ประเมินผลการใช้สื่อการสอนโดยการประเมินความพึงพอใจและความคิดเห็นต่อการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพอใจในระดับมากทุกข้อ

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์” อภิปรายผลได้ดังนี้

1. พื้นที่ตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่นจำนวนมาก และมีความหลากหลายในลักษณะการจัดประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โบราณสถาน โบราณวัตถุ แหล่งท่องเที่ยว หากวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของชุมชนตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ตามแนวคิดการวิเคราะห์ความต้องการสถานการณ์เป้าหมาย (Target Situation Need Analysis) แมคเคย์ และมังก์ฟอर्ड (Mackay & Mountford, 1987), มันบาย (Munby, 1978) ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson & Waters, 1987) พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในฐานะที่เป็นมัลลเทศก์ท้องถิ่น เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นโดยมีสถิติเฉลี่ย ๒-๓ ครั้ง/เดือน กลุ่มเป้าหมายมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติทั้งในด้านสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง และไวยากรณ์เจ้าของภาษามากที่สุด เนื่องจากผู้ปฏิบัติหน้าที่มัลลเทศก์ท้องถิ่นในปัจจุบัน ยังคงเป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอเนื้อหาแบบการสื่อสารทางเดียวเท่านั้น เนื่องจากการท่องเที่ยวจำเป็นต้องหาผู้นำเสนอให้ฟัง ยังไม่สามารถฟังคำถามเพื่อตอบคำถามได้ หรือสนทนาโต้ตอบในประเด็นที่นอกเหนือจากเนื้อหาที่ท่องจำมาได้ รวมทั้งสถานศึกษาในชุมชนที่เป็นหลักในการฝึกนักเรียนให้เป็นมัลลเทศก์ชุมชน ยังขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติที่สามารถฝึกฝนด้านสำเนียงการออกเสียงภาษาอังกฤษ และทักษะการสื่อสารสนทนาโต้ตอบ เพื่อพัฒนากลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นมัลลเทศก์ท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพได้

2. กลุ่มเป้าหมายมีความต้องการสื่อการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติหน้าที่มัลลเทศก์ท้องถิ่นได้ โดยผู้เรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย นอกเวลาเรียนในโรงเรียน หรือตามเวลาและสถานที่ที่ผู้เรียนสะดวก อาจเป็นสื่อที่ใช้กับโทรศัพท์มือถือ หรือคอมพิวเตอร์ได้ โดยมีการกำหนดเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการปฏิบัติหน้าที่มัลลเทศก์ด้วยภาษาอังกฤษซึ่งเป็นรูปแบบของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และเนื้อหารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านห้วย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการปรับเนื้อหาจากหนังสือ English for Tourist Guide ของ เลิศ

พร ภาระสกุล ประกอบได้ด้วย การกล่าวต้อนรับนักท่องเที่ยว การแนะนำตนเองและทีมงาน การแนะนำ กำหนดการท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ การบอกรายละเอียดคร่าว ๆ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวภายในตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ การแจ้งให้นักท่องเที่ยว ลงจากรถ การแจ้งให้นักท่องเที่ยวเคลื่อนที่ตามมัคคุเทศก์ การกล่าวอำลา ส่วนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเป็นมัคคุเทศก์

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

5.3.1.1 ควรจัดทำการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการ ปฏิบัติหน้าที่มัคคุเทศก์ท้องถิ่นในรูปแบบหลากหลาย เช่น ในรูปแบบโปรแกรม ในรูปแบบออนไลน์ และ ในรูปแบบเอกสาร เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถเลือกใช้ได้ตามอัธยาศัย

5.3.1.2 ควรจัดทำสื่อมัลติมีเดียเพื่อแสดงให้เห็นสถานการณ์จำลองในการนำภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารเพื่อการสื่อสารสำหรับมัคคุเทศก์ท้องถิ่น

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

5.3.2.1 ควรมีการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับความต้องการในการสื่อสารข้อมูลต่าง ๆ ระหว่าง นักท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ท้องถิ่น

บรรณานุกรม

- ชัยสมพล ชาวประเสริฐ. (2549). *การตลาดบริการ*. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559). การพัฒนานวัตกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับ
ผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี.
วารสารสมาคมนักวิจัย. ปีที่ : 21 ฉบับที่ : 2 เลขหน้า : 110-122 ปีพ.ศ. : 2559.
- ยุพาภรณ์ พิริยศิลป์. (2557). ความต้องการทางด้านภาษาอังกฤษของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวใน
เขตจังหวัดขอนแก่น. *วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย*. ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม
- ธันวาคม 2557).
- วีระรัตน์ กิจเลิศไพโรจน์. (2547). *การตลาดธุรกิจบริการ*. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ศิวฤกษ์ พงศกรรังศิลป์. (2547). *หลักการตลาด*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ท็อป.
- ศศิปลา ทิพย์ประภา (2561). *การพัฒนาสมรรถนะการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับวิสาหกิจชุมชน ด้วยบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์*. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ปี
ที่ 12 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2561.
- อนันต์ เจริญคงคา และสิงหนาท น้อมเนียน. (2562). *การวิเคราะห์ความต้องการของภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารบนฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านเกาะกลาง จังหวัด
กระบี่*. วารสารวิเทศศึกษา ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2562.
- Brown, J.D. (1995). *The elements of language curriculum: A systematic approach to program
development*. Boston, Massachusetts: Heinle & Heinle Publishers
- Byrne, D. *Teaching Oral English*. Singapore: Longman, 1990.
- Canale M. & Swain M. (1980). *Theoretical Base of Communicative Approaches to Second
Language Teaching and Testing*. Retrieved December 1, 2007.
- D. Nunan, (Second Language Teaching and Learning. Boston: Heinle & Heinle, 1999)
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional-notional approach: from theory to practice*.
New York: Oxford University Press.
- Galloway, N & Heath, R. (2015). *Introducing Global Englishes*. Routledge.
- Hutchison, T. and A. Waters. *English for specific purposes: A learning-centred approach*.
Cambridge: Cambridge University Press, 1996 .
- Johns, A. & Dudley-Evans, T. (2001). *English for specific purposes: International in scope,
specific in purpose*. TESOL Quarterly.

- Johns, A. M. and T. Dudley-Evans. Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinary approach. Cambridge: Cambridge University Press, 2000.
- Johnson, R.K. (1989). A decision-making framework for the coherent language curriculum. In R.K. Johnson(Ed.),The second language curriculum (pp. 1–23). Cambridge: Cambridge University Press.
- Larsen - Freeman, Diane. (2002). Techniques and Principles in Language Teaching
Cambridge: Cambridge University Press.
- Littlewood, William T. (1991). Techniques and Principles in Language Teaching.
Oxford: Oxford University Press.
- Littlewood William T. (2007). Communicative and task-based language teaching in East Asian Classrooms.
- Mackay,R. and A. Mountford. English for Specific Purposes. London: Longman, 1978.
- Mcdonough, C. ESP in Perspectives. London: Hazell Watren and Viney Limited, 1984.
- Richards, Jack C. (2006). Communicative Language Teaching Today. Cambridge: Cambridge University Press.
- Robinson, P. ESP Today : A Practitioner's Guide. London : Prentice Hall International, 1991.
- PICA, T. et al (1993): «Choosing and Using Communication Tasks for Second Language Instruction. In G.Crookes and M.Gass (Eds.), 7th ICALL and Language Learning. Clevedon: Multilingual Matters.
- Stevens, P. ESP after twenty years: a re-appraisal. Singapore: SEAMEO Regional Language Center, 1988.
- Tsao, C.-h. (April 2011). English for Specific Purposes in the EFL Context: A Survey of Student and Faculty Perceptions. (W. Cheng, & P. Robertson, Eds.) Asian ESP Journal, 7(2).
<http://asian-esp-journal.com/> (accessed 5/8/2013).
- Valette, R.1977: Modern language testing. Second edition. San Diego, CA: Harcourt Brace Jovanovich.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ตัวอย่างแบบสอบถาม

การประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากร
ท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง จงเลือกข้อที่ตรงกับท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ท่านเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง
ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ในบริบทใด

☐ นักเรียน ☐ ครู/ผู้บริหารโรงเรียน ☐ ผู้ประกอบการ/ผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์ ☐ ผู้บริหารส่วน
ท้องถิ่น

ตอนที่ 2 การประเมินผลการใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวบนฐาน ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

คำชี้แจง จงเลือกระดับความพึงพอใจของท่านในการทดลองใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ด้านการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านหวาย อำเภอหล่มสัก
จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยแบบสอบถามนี้จำแนกความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ระดับ 4	หมายถึง	พึงพอใจ
ระดับ 3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. สื่อการเรียนรู้มีความน่าสนใจ					
2. ภาษาที่ใช้ในสื่อการเรียนรู้มีความง่ายต่อความเข้าใจ					
3. คำอ่านที่สื่อการเรียนรู้ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น					
4. ภาพประกอบในสื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหา					

5. เนื้อหาในสื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน					
6. เนื้อหาในสื่อการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับบริบทและง่ายต่อความเข้าใจ					
7. สื่อการเรียนรู้มีความง่ายต่อการใช้งาน					
8. หลังจากใช้สื่อการเรียนรู้แล้วท่านมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น					
9. ท่านสามารถนำสื่อการเรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการเรียนของตนเองได้					
10. ท่านสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเป็นภาคทดสอบได้เป็นอย่างดีมากขึ้น					

ตอนที่ 3 จงเขียนข้อเสนอแนะอื่น ๆ (หากมี)

ข้อเสนอแนะ.....

ภาคผนวก ข

ประวัติผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวรัชนิวรรณ ประยงค์กุล
ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Ratchaneewan Prayongkul
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3670101627628
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
เงินเดือน (บาท)
เวลาที่ใช้ทำวิจัย (5 ชั่วโมง : สัปดาห์)
7. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)
สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ. เพชรบูรณ์ 76000
โทรศัพท์ 056-717122, 081-7921117 E-mail rprayongkul17@hotmail.com
8. ประวัติการศึกษา
คป. (ภาษาอังกฤษ) สถาบันราชภัฏราชนครินทร์
กศม. (ภาษาศาสตรศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) วัจนปฏิบัติศาสตร์
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการ โครงการวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย
 1. ชื่อโครงการวิจัย: กลวิธีการใช้ภาษาที่พบในวัจนกรรมคุกคามหน้าอาจารย์ผู้สอน
ว่าด้วยการรักษาหน้าตนเองของนักศึกษา (2558)
แหล่งทุน: ทุนวิจัยส่วนตัว
 2. ชื่อโครงการวิจัย: พัฒนาทักษะการแปลคำความหมายหลายนัยจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (2559)
แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559
 3. ชื่อโครงการวิจัย: กลวิธีทางภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับของสถาน
ประกอบการประเภทอุตสาหกรรมบริการในการสร้างความพึง

พอใจต่อข้อร้องเรียนแก่ลูกค้าชาวต่างชาติ: กรณีศึกษาธุรกิจ
โรงแรมในจังหวัดเพชรบูรณ์ (2562)

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561

4. ชื่อโครงการวิจัย: ความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
เจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับของโรงพยาบาลในจังหวัดเพชรบูรณ์
(2563)

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563

5. ชื่อโครงการวิจัย: การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ
ท่องเที่ยวบนฐาน

ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอลำสนัก

จังหวัดเพชรบูรณ์

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนงานวิจัยที่บูรณาการศาสตร์พระราชา ประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. 2564

7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน

1. รัชนิวรรณ ประยงค์กุล. (2564). ความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสารของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับของโรงพยาบาลในจังหวัดเพชรบูรณ์. *วารสารวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*, 16(58), 79-87.

2. รัชนิวรรณ ประยงค์กุล. (2563). การพัฒนาหลักสูตรระยะสั้น เรื่อง ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารสำหรับเจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับของโรงพยาบาลในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์. *วารสาร
สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 4(4), 63-17.

3. รัชนิวรรณ ประยงค์กุล และ ชุติมา อำทอง. (2562) กลวิธีทางภาษาอังกฤษของ
เจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับของสถานประกอบการประเภทอุตสาหกรรมบริการในการสร้างความพึง
พอใจต่อข้อร้องเรียนแก่ลูกค้าชาวต่างชาติ: กรณีศึกษาธุรกิจโรงแรมในจังหวัดเพชรบูรณ์. การ

ประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๖๒ “ความท้าทายของอุดมศึกษาในการผลิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในศตวรรษที่ ๒๑” ในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ หน้า 723-732.

4. รัชนิวรรณ ประยงค์กุล. (2560). พัฒนาทักษะการแปลคำความหมายหลายนัยจากภาษาอังกฤษ. การประชุมสัมมนาวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 17. 21 กรกฎาคม 2560 ณ ศูนย์วัฒนธรรมภาคเหนือ ตองล่าง วังจันทน์เรื่อรวีว มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก หน้า 1239-1248.

5. รัชนิวรรณ ประยงค์กุล (2559). กลวิธีการใช้ภาษาที่พบในวัจนกรรมคุกคามหน้าอาจารย์ผู้สอนว่าด้วยการรักษาหน้าตนเองของนักศึกษา. การประชุมสัมมนาวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 16 และการประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งที่ 3 “งานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น”. วันที่ 22 กรกฎาคม 2559 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ หน้า 939-949.

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ	การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ
ท่องเที่ยวบนฐาน	ทรัพยากรท้องถิ่นตามวิถีความพอเพียง ตำบลบ้านห้วย อำเภอ
หล่มสัก	จังหวัดเพชรบูรณ์
แหล่งทุน:	ทุนอุดหนุนงานวิจัยที่บูรณาการศาสตร์พระราชา ประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. 2564	

ราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2560

3. ชื่อโครงการวิจัย: ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ด้านการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2560

4. ชื่อโครงการวิจัย: การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อ
พัฒนาสู่การเป็นประชาคมอาเซียน:
กรณีศึกษาในเขตชุมชนตำบลคงมูลเหล็ก
อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2560

5. ชื่อโครงการวิจัย: การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การเป็นมัคคุเทศก์ของผู้ให้บริการ ข้อมูล
ด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2560

6. ชื่อโครงการวิจัย: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการค้า
สำหรับผู้ประกอบการโอท็อป (OTOP)
ในจังหวัดเพชรบูรณ์

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2560